

Glasilo
Vicepostulature
sluge Božjeg
o. Ante Antića

God. 19 (1989) Br. **3**

IZ SADRŽAJA:

- * Bogoslov u Makarskoj
- * Govor vlč. Živka Kustića na spomendanu 24. obljetnice smrti o. Antića
- * Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića
- * Drugi Božji ugodnici: Marija propetog Isusa Petković
- * Naši uzori: Anka Bebić

DOBRI OTAC ANTIĆ

**DOBRI
OTAC ANTIĆ**
Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg
o.Ante Antića
God. 19 (1989) Broj 3

Na zadnjoj stranici korica:

Iz pisma o. Antića

Anki Bebić, učiteljici i franj. trecoredici:

... Čuvajte Vaš put. Mirno, pouzdano i postojano napred na goru Gospodnju, gdje on čeka i duši pripravlja nebesku svadbu. Molite i puno molite. Nek poduka, nek rad, razgovor – sve, sve bude molitva i hvala Bogu.
Nek Vas Isus i Marija blagoslove!

Makarska, 12/III. 1929.

Fra Ante Antić

S A D R Ž A J

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Zagovor i posredništvo svetih	2
Put vjere, nade i ljubavi	3
Beatifikacija i kanonizacija	
Današnji postupak proglašivanja blaženih i svetih (nastavak)	4
Crtice iz života o. Antića	
Bogoslov u Makarskoj	6
Duhovni lik o. Ante Antića	
Živjeti sakramentalnim životom	8
Govori i predavanja o ocu Antiću	
Govor vlč. Živka Kustića na spomendanu 24. obljetnice smrti o. Antića	9
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića	
Vi u Zagrebu imate isповjednika o. Antu	12
Jako dobar čovjek-svećenik	12
Davno, davno je bilo, sjećam se, da, sjećam se	13
U školi o. Ante Antića	
Pismo o. Antića Anki Bebić	15
Iz Vicepostulature	
Iz kronike Vicepostulature	16
Obavijesti	16
Spomendani o. Ante Antića	
O ocu Antiću u Dubravicama kod Skradina uz svetkovinu Gospe Fatimske	19
»Antićev dan« u Kloštru Ivaniću	22
Štovatelji o. Ante Antića pišu	24
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	25
Drugi Božji ugodnici	
Marija Propetog Isusa Petković	27
Naši uzori	
Anka Bebić, učiteljica i franjevačka trecoredica	29
Naši pokojnici	
P. Antonio Cairoli	30

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB – Uređuje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 – Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja preplata 8.000 din. Pojedinačni broj 2.000 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno placanja poreza na promet. – Tisk: ERA-TITOVO VELENJE.

TO JE I NAŠ PROBLEM !

Prateći naše Glasilo iz broja u broj, štovatelji oca Antića mogli su zapaziti da smo ih često pozivali na suradnju. To smo na poseban način činili u ovoj »Urednikovoj riječi«. Naglašavali smo općenito da bez suradnje naroda Božjega nema svetaca. Spominjali smo i različite oblike suradnje: bolje upoznati duhovni lik o. Antića, glas o njemu prenijeti na mlađe generacije, moliti za njegovo proglašenje blaženim i svetim, utjecat mu se u različitim životnim potrebama i neprilikama i javljati primljene milosti.

U jednu riječ, spominjali smo samo duhovnu suradnju. O onoj drugoj, materijalnoj odnosno finansijskoj, nismo nikada pisali. Jedino smo redovito objavljivali primljene milodare i isticali da su neki čitatelji podmirili i godišnju pretplatu za naše glasilo, na čemu svima od srca zahvaljujemo.

Znači li to da finansijski problem kod nas i ne postoji? Naprotiv! To je i naš problem! Posebno u zadnje vrijeme.

U potvrdu toga evo samo jedne činjenice. Na početku našeg glasila još uvijek stoji da je godišnja pretplata 8.000.– din. a pojedinačni broj stoji 2.000.– din. Realna je situacija, međutim, već sada takva da samoj tiskari za svaki primjerak treba dati dvostruko, a k tome treba dodati troškove pripreme lista, fotografije, razašiljanje lista, itd. Svega ovoga svjesni su i neki štovatelji o. Antića, pa nam znaju reći ili napisati: »Kako vi, oče, izlazite kraju u ovim astronomskim povišicama cijena, pa i u tisku?«

Naš je odgovor kratak: »Vrlo teško; ali računamo na Providnost i na Vaše razumijevanje i pomoć«.

Čitatelji našega glasila i štovatelji o. Antića, nadam se da ste shvatili naš problem. Za sada još nekako odolijevamo. Inače se ni ovaj broj ne bi pojavio. Odolijevamo, jer u list ulazemo ne samo pretplate već i sve drugo što nam stiže za troškove beatifikacije o. Antića, što vicepostulator dobije kao nagradu za propovijedi o ocu Antiću, itd. Ove druge prihode – osim pretplate – međutim, trebalo bi uložiti u nove pothvate, publicističke i druge koji su nužni za uspon o. Antića na oltar; pogotovo sada kada smo već započeli pripravu 25. obljetnice njegove blažene smrti.

Na razumijevanju našeg problema i dobroj volji da ga zajednički rješavamo, od srca zahvaljuje i toplo pozdravlja

ZAGOVARANJE I POSREDNIŠTVO SVETIH

Oslanjajući se na tvrdnju, koju smo prije iznijeli, da na temelju »zajedništva svetih« sveci mogu kod Boga za nas posredovati, a da se to ne protivi jedinom Kristovu posredništvu, na temelju poznatih činjenica možemo dalje ustvrditi da je u kršćanstvu zazivanje svetih staro kao i samo kršćanstvo; kao što je općenito zazivanje uglednih i moćnih osoba staro kao sami čovjek. U kršćanstvu je dapače u tome pogledu dolazilo i do stanovitih pretjerivanja i zastranjenja.

I kršćanska teologija u svim vremenima vrlo je jasno naučavala da zagovor svetih s neba odgovara nekim temeljnim i bitnim istinama kršćanstva, kao što je zajedništvo svetih. Na to pak što je bilo ili i danas ima zastranjenja (devijacija) može se primijeniti načelo »abuzus ne obeskrepljuje uzus«, tj. jedan ispravni postupak ne treba dokinuti zbog toga što ga neki zloupotrebljavaju.

U prilog tvrdnji da sveci s neba zagovaraju braću i sestre koji su još na putu prema domovini donosimo tri prvorazredna svjedočanstva. Prvo je svjedočanstvo jednog od prvih crkvenih pisaca, Origenovo; drugo je najpoznatijeg srednjovjekovnog teologa, sv. Tome Akvinskog, a treće jednog protestanta, Leibniza.

Nakon što je Origen u raspravi o molitvi sakupio biblijske odlomke koji govore o zagovaranju svetaca i proroka veli da moramo držati da su kreposti koje se prakticiraju već u zemaljskom životu u drugome životu usavršene. Od tih je najizvrsnija ljubav. Preminule osobe ispunjene su ljubavlju u mnogo većem stupnju nego su to bile na ovoj zemlji, kada se trebalo boriti s ljudskim slabostima. Kao takve, one sada bolje izražavaju svoju ljubav i prema bližnjemu, zagovarajući ljudе pred Bogom (Origen, *De oratione*, 11, 2).

Slično argumentira i sv. Toma Akvinski: »Molitva za druge rađa se iz ljubavi. Koliko su sveci, nalazeći se u nebeskoj domovini, savršeniji u ljubavi, toliko više oni mole za one putnike na zemlji kojima svojim molitvama mogu pomoći (Toma Akvinski, II-II, 83, 11).

Čak i protestant Leibniz ne vidi razloga da se u molitvi ne utječemo zagovoru svetih. Najveći motiv za to i on vidi u ljubavi prema bližnjemu. »Blaženi, veli on, mnogo više prate naše prilike nego za njihova života, jer sada sve vide izbližega ... Njihova ljubav i volja da pomognu sada je mnogo žarča, a njihove molitve mnogo djelotvornije nego za njihova zemaljskog puta. Ne vidim, stoga, razloga da bismo morali prestati zazivati jednog blaženika ili svetog anđela i moliti za njihov zagovor i njihovu pomoć«. (*Leibnizens System der Theologie*, Mainz, 1825).

Priredjeno prema talijanskom prijevodu
knjige *DIE HEILIGEN HEUTE EHREN*
Wolfganga Beinerta

PUT VJERE, NADE I LJUBAVI

Komentari Drugoga vatikanskog sabora

Vjera, nada i ljubav čovjekov su odgovor na Božju objavu, na Božji poziv na zajedništvo s njim. »Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po procima; konačno u ove dane, progovori nam u Sinu« (Heb 1,1). U Isusu Kristu, utjelovljenom Riječi Božjoj, unutarnja Riječ Božja, u kojoj Bog sebe potpuno izriče, postala je čovjekom, evanđeljem; postala je riječ spasenja, »rijec života« (Fil, 2, 16). Budući da je Riječ, govori s autoritetom, Krist više ne veli: »Ovako govori Jahve«, nego: »...Ja, ja vam kažem« (Mt 5, 22). Nadalje, Otac je poslao Sina da nas spasi; a ovaj ne obećava više – kao nekoć proroči – spasenje, nego ga ljudima nudi, proglašuje kraljevstvo Božje (Mt 4, 17) i kaže da je ono »blizu«. On ga uspostavlja; i to na križu.

Odgovoriti na tu objavu, na tu Božju ponudu, za čovjeka prije svega znači sa-slušati poruku (ponudu), razumjeti je, prihvati je u svom srcu i onda provoditi u život tu Božju riječ.

Krist zahtijeva ne samo prihvaćanje riječi nego i njezino provođenje. »Stoga, tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, prispodobit će se mudru čovjeku koji sa-

gradi kuću na stijeni... Naprotiv, tko god sluša ove moje riječi a ne vrši ih, prispodobit će se ljudu čovjeku, koji sagradi kuću na pjesku« (Mt 7, 24–25). Ovom bujice srušiće kuću, prve ne.

Objava, dakle, stavlja svakog čovjeka pred izbor, pred opredjeljenje. O tome ovisi i njegov spas. Ali kako je ta Riječ, ta objava osoba, i odgovor ne može biti samo u prihvaćanju istine. Naprotiv, čovjek mora prihvati Krista koji se nudi. A to znači vjerovati njegovim riječima, pouzdati se u njegovu ljubav i na tu ljubav odgovoriti svojom ljubavi.

Odgovor zahtijeva mnogo. Na sve treba reći: da, uvijek. Ako Bog, budući da je Ljubav, nudi sve, nudi sebe, onda čovjekovo »da« ne može biti drugo nego osobno darivanje sebe Bogu. Težak dar, ali u isto vrijeme velikodušan, iz ljubavi, sloboden. Koji put može izgledati kao skok u tamu, no zapravo to je skok iz granica našega »ja«, zatvorenoga i egoističnog. I tko zna učiniti taj skok, taj vjeruje Bogu i njegovoj ljubavi. A može ga učiniti samo onaj koji ljubi.

I.K.

»Moram priznati da je postojanje svetaca ono što mi u vjeri daje možda najveću sigurnost (...) Sveci nisu za mene povlaštene osobe kalendara, niti u prvom redu posrednici; a još manje bića iz legende ili s crkvenih prozora, oni nisu za mene pojedinci obdareni izvan-rednim karizmama niti oni koji liječe naše bolesti, nisu oni prvenstveno ni ljudi askeze i posta, iako u tom pogledu znam među njima za neusporedive ličnosti... Mislim da su sveci posljednji razlog postojanja stvari. Sveci su slični Isusu, ali Isus nije sličan svecima. Moglo bi se reći da su sveci kao prizma kroz koju upoznajemo zagonetnog Neznanca iz Evandelja, jer svjetlost koja iz njega izlazi obasjava te živote koji se, iako mimo njih prolazimo svaki dan, ne prepoznavaju ni po kakvoj posebnoj oznaci, radilo se to o projacima ili knezovima.«

JEAN GUITTON, *Što vjerujem*,
izd. NOVI VIDICI 5,
Zgb, 1972., str. 79

bog oči vlastni... injež en učen...
bog oči vlastni... injež en učen...

DANAŠNJI POSTUPAK PROGLAŠIVANJA BLAŽENIH I SVETIH

(Nastavak)

2. Etape biskupijskog istražnog postupka

Uvodne napomene

Prije opisa pojedinih točaka postupka koji se ima obaviti u biskupiji, dobro je imati pred očima neko-liko stvari.

a) Prije svega treba zapaziti da novo crkveno zakonodavstvo govori »o istraživanjima« (de inquisitio-nibus) koja biskup treba učiniti u vezi s kauzom. Drugim riječima, radi se o cijelom nizu poslova koje progresivno treba izvesti da bi se došlo do potrebnih dokaza za svetost odnosno mučeništvo Božjeg ugodnika, za glas o svetosti i glas o izvanrednim znakovima neba. »Istraživanja« su mnogo jača i zahtjevnija nego jednostavno »priključenje« dokaza.

U tom i jest najveća razlika između dosadašnjeg i sadašnjeg zakonodavstva. Prije se tražilo zapravo samo to da se ispitaju svjedoci (prema upitniku koji je dostavljala sama Kongregacija) i da se zatim, skupa s drugim dokumentima do kojih se došlo, pošalju u Rim da bi se tamo sve skupa studiralo. Danas, međutim, treba ne samo »sakupiti« i poslati u Rim, već cijeli predmet kritički prostudirati i tek tada ga – ako se u biskupiji dođe do uvjerenja da kauza ima dobru podlogu – proslijediti u Rim.

b) Kauze se općenito dijele na **novije** (svježe, recentiores) i **stare** (povijesne, antiquae). Novije su one kod kojih se junačke krepости ili mučeništvo sluge Božjeg mogu dokazati putem svjedoka očevidec. Stare jesu one kod kojih je to moguće samo putem pisanih izvora (»Normae servandae ...« od 7. veljače 1983. br. 7).

Vremenski pak gledano, novije su onę kauze koje se počinju voditi unutar 30 godina od smrti Sluge Božjega, a ako se počnu kasnije, samim tim spadaju u stare (antiquae).

c) Iz gornjega slijedi da u starim kauzama nije urgentno što prije saslušati svjedoček, jer oni mogu dati svjedočanstvo samo o tome da u narodu postoji glas o svetosti, a to se može bilo kada učiniti. Naprotiv, u novijim kauzama vrlo je važno da se saslušaju svjedoci očevideci, budući da su oni glavno dokazno sredstvo a ti pomalo odlaze s pozornice života. Uza sve to, novi propisi određuju da se, u pravilu, svjedoci ispituju tek nakon pet godina od smrti dotočnog Božjeg ugodnika. Tek tada, naime, postulator može biskupu predati molbu da se postupak otvori (Normae servandae ..., br. 9), tijekom kojeg se i svjedoci ispituju.

Ali kako često ni za pet godina nije moguće obaviti sve što je potrebno za otvaranje jedne kauze, napose prikupiti i ispitati sve pisane dokumjente, novo zakonodavstvo daje biskupu pravo da sasluša pokojeg svjedoka, koji bi mogao umrijeti ili postati nesposoban svjedočiti, i prije službenog otvaranja procesa (Br. 16a).

d) Novo zakonodavstvo daje mogućnost da svjedok po vlastitoj inicijativi sastavi i sudištu dostavi pismeni izještaj ili zapis u vezi s Božjim ugodnikom za koga se već vodi postupak ili se predviđa da će se postupak otvoriti (Normae ... br. 24). U tom slučaju nužno je da zakletvom potvrди da je on ne samo zapis sastavio već i to da nije ništa ispušteno što bi se kauzi moglo protiviti. Također je potrebno da spis autentificira neki javni crkveni službenik.

Uz napomenu da u dalnjem izlaganju imamo u prvom redu pred očima novije kauze, evo **pojedinih točaka biskupijskog istražnog postupka**.

a) **Prethodne informacije**

1) Kad koja fizička ili moralna osoba, kako smo ih gore opisali (actor causae), želi za jednog Božjeg ugodnika pokrenuti postupak proglašivanja blaženim i svetim, najprije **imenuje postulatora** koji će raditi u njezino ime. U redovničkim zajednicama taj je nužno generalni postulator te zajednice. Njega potom predlaže nadležnom biskupu da ga prihvati i odobri.

2) Tako odobreni postulator najprije treba sâm, barem sumarno, istražiti život i rad, junačke kreposti odnosno mučeništvo dotičnog Božjeg ugodnika i vidjeti da li postoji glas o njegovoj svetosti i o izvanrednim znakovima neba koji se pripisuju njegovu zagovoru. On također treba ustanoviti da li postoje crkveni razlozi zbog kojih bi bilo korisno da se postupak povede (Normae ..., br. 3b).

Ako postulator dođe do pozitivnih rezultata, napisat će nadležnom biskupu tzv. **molbeno pismo** (supplex libellum) u kojem će sve to iscrpno iznijeti, moleći biskupa da otvari postupak.

Uz molbeno pismo postulator će biskupu odmah dostaviti *kritički život dotičnog kandidata za oltar*, ako takav postoji, ili barem – ako takav ne postoji – brižno sastavljeni kronološki izvještaj o životu i radu sluge Božjeg, o njegovim krepostima ili mučeništvu, o glasu svetosti i glasu o znakovima neba. U tom izvještaju moraju se navesti i razlozi koji su protivni ili idu manje u prilog otvaranju kauze, ako takvi postoje. (»Normae...« br. 10, 1).

Pored toga, postulator biskupu dostavlja sva *tiskana djela Sluge Božjega*, ako takva postoje, nakon što su autentizirana. (Br. 10, 2).

Kad se radi o novijoj kauzi, postulator treba biskupu odmah dostaviti i *popis osoba koje bi mogle svjedočiti* o krepostima ili mučeništvu Sluge Božjega kao i o glasu svetosti i glasu o znakovima neba, ne ispuštajući ni one osobe koje se kauzi protive (Normae... br. 10, 3).

Najbolje će biti da se za svakog predloženog svjedoka odmah prikaže i njegov osobni karton, iz kojeg će se vidjeti ne samo njegovi životni podaci, već i veze koje je imao sa slugom Božjim.

3) Kada primi sve ovo, **biskup će sâm stvar proučiti**, kako bi mogao prosuditi da li dotični Božji ugodnik zasluzuje da bude uzdignut na čast oltara, da li o njegovoj svetosti postoji glas u narodu i da li postoje dovoljni crkveni razlozi da se postupak povede. U kauzama blaženika i svetih, biskup, naime, nije kao nekoć jednostavni sakupljač dokaza o nečijoj svetosti već je Papin suradnik u postavljanju nekoga na oltar.

Upravo zbog toga biskupu treba dati dovoljno vremena da o stvari razmisli. Drugim riječima, ne smije se forsirati, da kauzu odmah otvoriti odnosno odbaci, jer je od velike važnosti da kauza od početka bude dobro postavljena. O tome uvelike ovisi i njezin konačni uspjeh.

Uz osobno upoznavanje sa slučajem, biskup je dužan *konzultirati se s okolnim biskupima*, pa i - ako smatra prikladnim - s biskupskom konferencijom, o tome da li je prikladno da se postupak otvoriti. (Normae ... 11a).

Povrh toga, ako smatra zgodnim, s dozvolom dotičnih biskupa, postulatorovu molbu objavit će i po okolnim biskupijama, pozivajući vjernike da mu dadu korisne podatke i vijesti koje se tiču kauze, ukoliko ih imaju (Br. 11b).

Ako iz primljenih informacija iskrse kakva ozbiljnija smetnja da se kauza otvoriti, biskup će o tome obavijestiti postulatora da bi je mogao otkloniti (Br. 12.a).

Ukoliko smetnja nije otklonjena, pa biskup smatra da se kauza ne može otvoriti, i o tome će obavijestiti postulatora, navodeći razloge takve svoje odluke (Br. 12b).

Na kraju treba naglasiti da biskup nije dužan prihvati postulatorovu molbu i započeti proces ni onda kada se nije uvjerio da uz krepostan život sluge Božjega, odnosno njegovo mučeništvo, postoji i prošireni glas o njegovoj svetosti. Nastane li u tom pogledu sumnja, pričekat će s otvaranjem procesa i vidjeti da li će se glas održati ili će propasti.

U protivnom slučaju, tj. kada biskup dođe do uvjerenja da ima temelja da se postupak provede i da za to postoje crkveni razlozi, poduzet će se novi koraci kako slijedi:

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastaviti će se)

BOGOSLOV U MAKARSKOJ

Stari klaustar franjevačkog samostana u Makarskoj, podignut u XVII. st.

Nakon svršenoga filozofskog studija u Zaostrogu, mladi je klerik fra Ante Antić sa svojom subraćom upućen u Makarsku, gdje je bilo franjevačko bogoslovsko učilište Redodržave Presv. Otkupitelja. Ondje je od 1914. do 1918. god. – upravo u vrijeme Prvoga svjetskog rata.

Budući da je bogoslovска izobrazba bila preduvjet za primanje svećeničkog posvećenja, redovničke su konstitucije i odredbe pojedinih generalnih kapitula upućivale kako se ima obdržavati dnevni red, redovnička stega, posebice koliko će trajati studij i kakav će biti raspored studijske građe. Prema franjevačkim statutima, u bogoslovskim učilištima bio je i posebice određeni odgojitelj – magister studenata. On se brinuo o intelektualnom odgoju studenata, ali nadasve vodio ih je i pomagao im oko daljnje redovničke i franjevačke formacije.

Magister klerika u Makarskoj bio je u ono doba fra Ante Cikojević, budući provincijal svoje redodržave.

Fra Ante je i prije dolaska u Makarsku bio slabijeg zdravlja i uvijek pomalo boležljiv. U makarskom učilištu pak trebalo je izdržati ratne neprilike i oskudicu. No, unatoč oskudnoj hrani, mladi bogoslov uredno obavlja sve svoje dužnosti i napreduje duhovno. Svjedočanstva o njemu iz toga

6

razdoblja govore da je »on sve više urođen u Boga, postaje tiši, nečujniji, skriveniji, poslušniji, ponizniji. Ne opravdava se, prašta, popušta i onda kad ima pravo i kad su drugi krivi.«

Fra Ante u Makarskoj živi dubokim milosnim životom, obavlja sve dužnosti i službe te nastoji različitim ascetičkim vježbama redovničkog ponašanja učvrstiti sebe u osobitom, franjevačkom načinu života. Spomenuti magister Cikojević u svojim izvješćima provincijalu ističe među klericima fra Antu Antića, koji svojim redovništvom napreduje, jer je »mladić od molitve i svedernoga promišljanja, s vježbanjem samozatajnoga života.« (Izvještaj od 26. XII. 1915).

Magister prati mlađog fra Antu, pomaže mu u radu i nastojanjima oko iskrene, duboke franjevačke duhovnosti, a zdravstveno krhki makarski klerik povjerava svoju nutritru isповједniku fra Marku Ivandiću.

Život franjevačkih studenata bio je prema redovničkom ustrojstvu protkan dnevnim učenjem, molitvom časoslova, razmatranjem, molitvom krunice i drugim pobožnostima, ali i potrebnim trenucima opuštanja (šetnje, odmori, igre).

Dragocjeno je iz toga vremena i sjećanje fra Antina suređovnika i suučenika u

bogoslovskom učilištu u Makarskoj, fra Karla Nole. On u svojim uspomenama pominje da je fra Ante bio »izvanredno sabran i pobožan, uzor i prvi u vršenju svih pravila i naredaba starijih«. Fra Karlo zatim dodaje da su »njegovi posjeti Presv. Sakramentu bili češći nego nas drugih; a zahvale poslije svete Pričesti dulje nego li naše«. Inače je, pominje fra Karlo, »bio slabunjava zdravlja, pače i podvrgnut TBC, a koji put bacao je i krv«. Uza sve to »uvijek je bio strpljiv, blag i lagano nasmijan.«

Kao student bio je radin i brižan. Prema izvještaju o. Petra Grabića, predsjednika ispitne komisije od 14.III.1915. u prvom razredu fra Ante se spominje među trojicom odlikaša. Sljedećih godina njegove su ocjene ili odličan (eminenter) ili vrlo dobar (valde bene).

Već nakon godine dana boravka u Makarskoj, samostansko je vijeće 17. listopada 1915. odlučilo da se fra Ante Antić može priupustiti polaganju svečanih zavjeta i primanja subdakonata. Svi su glasovi redovnika o fra Anti bili povoljni.

I dok je ratni oganj buktao, a krvavo kolo nemilosrdno se vodilo, u samostanskoj crkvi u Makarskoj biskup dr. A. Divoje podijelio je fra Anti Antiću, 24. rujna 1916., dakonat. Nepunu godinu dana zatim, nakon treće godine bogoslovskog studija, primio je naš fra Ante i svečenički red iz ruku šibenskog biskupa Luke Pappafave, 29. srpnja 1917. Svečeničkom ređenju

Zvonik uz staru franjevačku crkvu u Makarskoj, dovršen 1715.

pristupio je fra Ante u šibenskoj samostanskoj crkvi sv. Lovre.

Put do svećeništva bio je dug, ali uvjek u znaku velike težnje za što pouzdanim i potpunijom službom Bogu. Taj visoki, suhonjavi mladić, sav zahvaćen i zanesen milošću, imao je u tom trenutku 24 godine. »A ređenje je bilo bez mnoga sjaja, tiho, jer tako traže samostanski propisi.«

Rekli bismo: takva je svečanost i jednostavnost priličila ređeniku; te će značajke on od tada kao temeljnu označku svojega svečeništva nositi sa sobom i dijeliti ih drugima; svima: željnima jednostavnosti i dobrote.

Fotokopija upisnika fra Ante Antića u drugu godinu bogoslovije u Makarskoj s ocjenama obaju semestara.

Status individualis

Natura	Nomen et cognomen discipularum epudenter parentum: Locus et tempus nativitatis	discipularum	Cursus theologiae in Studio	Makarskae anno scholastico 1916/17	
				In singulis disciplinis profectus	Relatus est in classem
1	Fr. Antonius Antic fr. invenit Antonius fr. Thomas et Katharina Maka Sepurine 10. Iun. 1893	Dalmatia Libonensis	Iguada	Clericus etiam prof. O. F. K. Pra. Sem. Redemptoris	Agitator Radix Hellenicae. Prof. Regulus et supradicta et cetera christiana lingua latini proficiuntur.
2	Fr. Carolus Tola fr. invenit James fr. Joannes et Katharina L.	Dalmatia	Iguada	Clericus etiam prof. O. F. K. Pra. Sem. Redemptoris	Agitator Regulus et supradicta et cetera christiana lingua latini proficiuntur.

ŽIVJETI SAKRAMENTALNIM ŽIVOTOM

Duhovni je život je iznad svega fenomen milosti. Karakteristika našeg duhovnog života sastoji se baš u tome da je njegov izvor i početak iznad čovjeka – da je čudesni dar Božji. Prema tome, na našem putu prema Bogu, na putu savršenosti i svetosti, mi smo Božji suradnici. Inicijativa je na tom putu Božja, vjernost je naša; bogatstvo je Božje, iskorištavanje toga bogatstva milosti je naše.

Taj nas primat milosti u našem duhovnom životu navodi na to da na putu prema Bogu, uz molitvu, uključimo i sakramente, sakramentalni život, jer nam sakramenti kao uzroci i sredstva milosti daju svoju snagu, a od nas zahtijevaju vjernu suradnju. Na taj način oni postaju osobna askeza.

I o. Antić bio je toga mišljenja. Zato duši koja je »započela ozbiljno duhovni život, svoj duhovni uspon...« veli: »Nastojte živjeti sakramentalnim životom«, tj. penjite se, uzdižite se po sakramentima i surađujte s milostima svetih sakramenata.

Dokaze da u duhovnom životu inicijativa dolazi s Božje strane, a s naše se traži suradnja imamo na sve strane, napose u Sv. pismu. »... Mi ga ljubimo« – tvrdi apostol Ivan – jer je On nas prije ljubio» (Iv. 4,19). Analogno se smije reći: Kršćanin se može posvetiti, jer je Bog uzeo inicijativu njegova posvećenja; može težiti za sjedinjenjem s Kristom, s presvetim Trojstvom, jer ga je Bog prvi učinio dionikom svoga života i pozvao ga

na zajedništvo sa sobom.« (O. Gabriel, OCD, *Intimità divina*).

Bog nije samo Bog koji želi da ga se traži, nego je on Bog koji prvi traži čovjeka.

Bog poziva Abrahama. Ovaj se odaziva i postaje »otac naše vjere« (Rim 4,11). Bog ide – po anđelu – u susret Mariji i ona postaje »blažena, jer je povjerovala«.

I apostoli su vjerovali, ali su najprije bili pozvani: »Dodite za mnom«.

I Pavao je pozvan, a onda se obraća! Augustin čuje riječi: »Uzmi i čitaj.« Uzima knjigu, čita i dolazi do odlučnog obraćenja.

Inicijativa je, dakle, uvijek Božja. (M. Magrassi, *Kristom zahvaćeni*).

S gore navedenom »porukom« i o. Antić je dao do znanja da je i po njegovu mišljenju na duhovnom putu Bog začetnik, a ljudi njegovi suradnici. Ujedno je rekao što su zapravo sakramenti i što oni za njega znače u duhovnom životu. Na jednom drugom mjestu on je, naime, napisao: »Mi moramo čekati na milost krštenja ... da nam se digne grijeh ... Zadača je duhovnog života da zle posljedice istočne krvnje u sebi paraliziramo, a omogućimo rad, rast, napredak i pobedu milosti. U tome nam sakramenti najviše pomažu«.

Vrlo sažeto, ali ispravno načelo!

(Nastaviti će se)

O. Ladislav Marković, OCD

GOVORI I PREDAVANJA O OCU ANTIĆU

19. pod godinom i god. „osvete“ od ede
nici je sv. Božić u činjenici da
elastičnost zanosi i elementu dala u tvoj
-no dobrobiti da se uči u MZ. Uz
-te staci krenite u vodstvo i život. Po
-krenutu želju se uži krenutog života
-bezbole o smrću i mrtvili u hodo
-tice a) d) "Bogomil" občan jedan bo
-božić občanica životu, spava
-čamakravat u Aud aQ-antideputacijom
-ravat dobro tekućem u svrbi
-nam našim plemenima
-čamakravat u Aud aQ-antideputacijom
-ravat dobro tekućem u svrbi
-nam našim plemenima

GOVOR VLČ. ŽIVKA KUSTIĆA NA SPOMENDANU 24. OBLJETNICE SMRTI O. ANTIĆA

U Zagrebu, 4. ožujka 1989.

Drage sestre i braće,
štovatelji sluge Božjeg fra Ante Antića!

Više od 10 godina pokušavao sam napisati knjigu o fra Anti. Bilo me strah pisati o sveću kad nisam svetac. I sada: trebam vam govoriti o nečemu što je veće od mene. Iz svega se vidi da je taj čovjek bio veliki Božji dar Crkvi u hrvatskom narodu, u doba kad je taj dar baš toj Crkvi silno trebao. Vrhunac svoje karijere, najdublje i najplodnije godine svoga života on provodi ovdje u ovoj crkvi, u ovom samostanu, u ovom gradu Zagrebu, u doba kad je Crkva u ovom našem narodu proživiljavala godine svoje najteže zabune, zbumjenosti i patnje, kad je izašla iz Drugog svjetskog rata u sasvim novu situaciju i kad zapravo nitko nije znao točno što treba činiti, kako se snaći, što misliti i kamo krenuti. I onda se je Ante Antić doista pojavio među nama

u ovom gradu, u ovom narodu, da bude **znak i poruka Božje blizine**. Jednostavno, trebalo je biti što bliže Bogu i što više ukorijenjen u narodu. To je Crkvi jedino preostalo. Bog i narod i ništa drugo. Što je moguće više živjeti s Bogom i što je moguće dublje utoriti u svakodnevne muke svoga naroda, tako da ti Bog bude sve, a ti da budeš sve svome narodu; to je ta formula za izlazak, za prolazak kroz ovo vrijeme; to je bilo ono što je Bog po fra Anti Antiću htio reći nama.

Naš kardinal u predgovoru novoj knjizi »Tješitelj čudotvorni« ističe da je Ante Antić poseban znak Božje nazročnosti u potpunoj blizini ljudima.

Sve se svodi na to da je taj čovjek bio sav u Bogu i sav za ljude. To je ono što je i danas njegova poruka. Jer i danas nam

treba konkretno katoličko kršćansko djelovanje u svakodnevničici. Mi danas nemamo vremena za veliko mudrovanje, a još manje prava na rasipanje snage u svađama i razmiricama. Mi danas ne smijemo sebi dopustiti da nas zavedu kojekavu strujanja katoličke ili nazovi – katoličke misli svijeta i da se podijelimo ko rakova djeca – (što nama Hrvatima nije teško, podijeliti se, svi smo strašno pametni i svaki sebi vuče) – nego je najvažniji zadatak: biti zajedno u potpunoj vjeri i, ponavljaj, u odanosti svome narodu.

O. Antić je sav za ljudе, za njihove prolazne potrebe. I to je ono tipično katoličko. To je ono Isusovo. S jedne strane kaže: ništa nije važno osim vječnosti, ali radi te vječnosti, radi toga Boga koji silno ljubi čovjeka i Bogu i fra Anti je važno sve što čovjeku treba i tako to nije suprotnost: svega se odreći i za sve se brunuti. Ostati siromah, a darivati ljudе svim darovima koji im trebaju. To je ta specifičnost katoličke duhovnosti. To je to evanđelje odričanja za darivanje.

To je način kako se može biti bliz ljudima. Samo tako da se bude sav u Bogu. Jer, bez Boga te snage nitko nema. Može netko posebnim vježbama meditacije, posebnim vježbama ne znam kakvih istočnačkih mudrolja postati jogi. Može biti da ne osjeća da se bode, može po vatri hodati, može na čavlima ležati. Sve su to onda eksperimenti, ali nisu djela ljubavi. A ovo kod nas – kod kršćana – nisu eksperimenti, nego uvijek djelo ljubavi.

Ante Antić ne prezire svijet, i kad se odriče, on ga ljubi, i zato jer ga ljubi može donositi radost. Nijedna ljudska patnja njemu nije bila mala, toliko mala da mu nije važna. Nikad nije rekao zabrinutoj majci: pa što te briga za to, što se sekiraš, to će proći, to nije ništa, misli na Boga. Ne.

Nego: tebe to, sestro, boli i Boga boli jer Tebe boli i moramo ti pomoći. Na taj način je Crkva u ona vremena i danas pokazala svoj put. Biti u Bogu da bi se čovjeka spasio. I danas, koliko god u svijetu raste ideja, svijest, potreba da se uzdiže čovjeka, da se govori o ljudskim pravima, o slobodi pojedinaca, naroda, manjina – to je sad tema dana i godina na svim međunarodnim konferencijama. Da bi se čovjeka utvrdilo, treba Boga uzdizati.

Kardinal upozorava također u svom predgovoru da je Ante Antić borac i afirmator Božje neizrecive časti. Njemu je Božja čast iznad svega. On uživa strahopštovanje pred riječju, pred spomenom, pred mišlu Boga, jer Bog je sve. Tako da se nekad kaže: »a ja sam ništa«. Ali, Bog ovo drugo ne dopušta. Kad ja kažem: Bože, ti si sve, a ja sam ništa, reklo bi se: pa to je poniženje čovjeka. Ne. Tog časa Bog kaže: »Stani! Ja jesam sve, ali ti, čovječe, meni si sve i nije istina da si ništa, ja te hoću uzdignuti!«

Najsigurniji je humanizam onda kad je u Bogu utemeljen. Bog nije strah za čovjeka. Bog nije potpora sistema vlasti. Bog nije palica vladara iznad naroda. Ni suhi zakon da čovjeka stegne. Nego je Bog naprsto postao mjerilo i jamstvo čovječnosti. Tko god Boga ruši, ruši ga zato da bi slobodno mogao gaziti čovjeka, jer je Bog straža nad čovjekom, straža za čovjeka. I to se u liku oca Ante Antića jasno vidi. Koliko god Boga uzdizao, nikad se od čovjeka ne udaljuje. Nego zato što je Bog velik, njegova je briga skupa s čovjekom tako velika da ulazi u svaku poru, u svaku sitnicu života.

Drage moje sestre i braće, to je dovoljno već da shvatimo ono što smo mi dužni razumjeti kao poruku Božju preko sluge Božjeg fra Ante Antića nama u posljeratnim godinama i dan-danas. Crkvi

i svakom vjerniku: drži se Boga i drži se čovjeka. Ne pouzdaj se ni u vlast ni u novac, ni u ikakve sisteme, škole mudrosti ni sustave vlasti. Nego naprosto: Bog i narod. Gdje god je Crkva to činila, i kad god je to činila, ona je imala svoju autentičnost i postala je narodu uvjerljiva.

No, također je zanimljivo vidjeti kako nam fra Ante Antić (kardinal i na to upozorava) dolazi takav; nije pao s neba. Dolazi nam iz naše hrvatske katoličke baštine, posebno iz onog svijeta hrvatskog katolištva koje je označeno smeđom haljom i bijelim pasom. Likom svetog Franje. Jer samo iz te baštine, koja je tijekom stotina godina hrvatskih nesreća naučila da nema sreće u služenju vlasti, nego samo u služenju narodu (a to su hrvatski franjevci naučili možda bolje nego ikoji na svijetu), iz takve baštine, oplođene Evanđeljem, takva nam je mudrost došla u pravi čas. Ante Antić je izdanak najboljih tradicija hrvatskih sinova svetoga Franje.

Hrvatski je katolik sačuvao povjerenje u Boga baš zato što su uvijek uz njega bili svećenici ili franjevci ili njima sličnog duha koji su služili samo Bogu i narodu i nikome više. Gdje god je svećenik bio dijete svoga naroda, gdje je živio dušom svoje majke, oca i braće, gdje je bio rob sa zarobljenima, progonjen s progonjenima, siromašan sa siromasima, gdje je bio bičevan i na kolce nabijan skupa sa svojim narodom, tamo je narod do danas ostao i jest vjeran toj Crkvi – samo zato, naravno, jer je ona zajedno s Bogom njemu vjerna.

Narod vjeruje onome koji skupa s Bogom vjeruje tome narodu i živi za taj narod. To je cijela mudrost uspješnog pastoralista.

Sveci poput Marije, na neki način, ljubavljу prisiljavaju Krista da ne traži od svakog od nas da izdrži na križu bez utjehe, nego dopusti da u našem križnom putu

bude i vedrine. Stoga su čudesa što ih Bog čini po zagovoru fra Ante Antića i drugih svetaca i blaženika zapravo taj trenutak kad je Isusu žao, ne može podnijeti da trpimo jer on zna što je patnja, pa nas barem malo okrijepi. Pa netko ozdravi, netko dobije stan, netko dobije službu, netko stekne mir u kući. Sa svih strana dolaze glasovi da Ante Antić pomaže. To on uspješno nagovara Isusa da razapete ljude barem malo okrijepi i radošću. I sve se to slaže u veliku, autentičnu i katoličku, franjevačku, antičku, hrvatskokatoličku duhovnost, bez koje ne možemo živjeti. Amen!

Sadašnja teška vremena nameću nam jaču obavezu da žarče molimo... Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti. Treba mnogo naknade i zadovoljštine...

(O. Ante Antić)

SVJEDOČANSTVA I SJEĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

Anton je bio dobar, srećan i ugodan. Žao je da nije mogao da se u Zagrebu nekako uspostavi, ali je bio dobar i ugodan. U Zagrebu je bio dobar i ugodan. Anton je bio dobar i ugodan. Anton je bio dobar i ugodan.

VI U ZAGREBU IMATE ISPOVJEDNIKA O. ANTU

Nekoliko godina poslije rata moj stric svećenik pričao mi je da su kod njega bile dvije profesorice, onda još u službi, a danas pokojne. One su se inače redovito isповijedale kod o. isusovaca u Palmotićevoj ulici u Zagrebu.

Jednog ljeta bile su na praznicima u Italiji. Kako su čule za glasovitog isповједnika o. Piju da Pietrelcina, kapucina, pošle su u San Giovanni Rotondo, blizu Foggie, gdje je boravio o. Pijo. Došle su sa željom da se i one pred njim isповijede. Kako je broj penitenata koji su dolazili o. Piju iz dana u dan bivao sve veći, trebalo je na vrijeme tražiti cedulju na temelju koje se po redu išlo na sv. islovijed ili duhovni razgovor k spomenutom patru.

Bile su sretne da su na vrijeme dobile potrebne cedulje. Kako su obje znale talijanski, jedna za drugom pošle su k njemu. Nisu mu ni spomenule da su iz Zagreba. Samo su rekle: »Želimo kod vas obaviti sv. islovijed«. On je i jednoj i drugoj na to odgovorio: »Što ste k meni došle, pa Vi u Zagrebu imate isповједnika franjevca p. Antonija.«

Obje su ostale iznenađene tim riječima, jer nisu ni znale da i u Zagrebu postoji glasoviti isповједnik – o. A. Antić.

12

Anton je bio dobar, srećan i ugodan. Žao je da nije mogao da se u Zagrebu nekako uspostavi, ali je bio dobar i ugodan. U Zagrebu je bio dobar i ugodan. Anton je bio dobar i ugodan. Anton je bio dobar i ugodan.

Po povratku u Zagreb, obje su prvom prilikom pošle na islovijed k o. Anti Antiću i ostale su izvanredno zadovoljne. Dapače, ostale su frapirane kad im je nešto u pitanju savjesti rekao o. Ante Antić, na što ni jednu ni drugu nikad nije podsjetio nijehov redoviti isповједnik.

Sa svoje strane mogu i ovo posvjedočiti: od tolikih koji su dobro poznivali o. Antića čuo sam ovo: »Istina, on nije nadaleko bio poznat kao isповједnik, kao što su npr. u Italiji bili poznati o. Pijo i naš zemljak o. Leopold, ali tko je imao sreću da ga upozna, bio je sretan, jer je od tada bio voden u duhovnom životu po rukama o. Antića.«

Jedna je duša usporedila o. Antića s ljubicom. Iako je taj cvijet za oči gotovo neprimjetljiv, primjetljiv je po mirisu što ga daje. O. Ante je bio neprimjetljiv, nepoznat, ali kad se nađeš u blizini crkve i samostana Gospe Lurdske, osjetiš neki nutarnji miris nepoznatog, a sada dobro poznatog o. Ante Antića.

*O. Vinko Puljić
Kotari k/Samobora*

JAKO DOBAR ČOVJEK – SVEĆENIK

Ante Granić pok. Petra rođen je u Baškoj Vodi 3.VIII.1918. god. Sada je u mirovini i živi u Zagrebu.

Da li odavna poznajete fra Antu?

Fra Antu poznajem mogu reći od djetinjstva. Kao dijete išao sam i ja u Makarsku da ga vidim jer se o njemu mnogo govorilo, i da se kod njega isповједим.

Što vam je kod fra Ante bilo najdraže vidjeti?

Sve. Bio je fin, uglađen, jednostavan i ponizan. Kad je razgovarao, pa taman da je korio, nije nikada povisivao glasa. On je uvijek bio duboko uronjen u molitvu, a nama je najviše govorio kako se trebamo moliti Gospo. Bio je to čovjek lijepo naravi pa si s njim mogao od dragosti razgovarati. Nije mu se nikada žurilo kad je u pitanju bio Bog ili draga Gospa.

Vi ste ga vidjeli i u Baškoj Vodi?

On nije često dolazio, ali kad ne bi bilo župnika, kad bi mu trebala zamjena, uvijek smo se pitali: a tko će u nedjelju doći služiti sv. misu. Kad bismo doznavali da će to biti fra Ante, iako je to bilo rijetko, nastalo bi slavlje, obuhvatila bi nas radost. Svatko je želio vidjeti »živoga sveca« kad govorи sv. misu. Nije bio govornik, ali svaka njegova riječ pogađala je u srce.

Vi ste mi kazali da je bio jako dobar čovjek?

Ja sam tada bio dijete kada sam slušao starije gdje govore: fra Ante je puno dobar čovjek i svetac. Čuo sam kako je i mnogima pomagao koliko je mogao. Vjerujem da to sada još više čini kad ima raširene ruke. Vidi se to po izjavama u njegovu Glasniku.

Jeste li poslije njegove smrti dolazili u Vrbanicev?

Vrbaniceva ulica i moji fratri u njoj su moja »ljubav«. Ja sam s njima bio i ostao usko povezan. Bio sam u fra Antinoj sobici gdje je proživio svoje zadnje dane. Tu sam se pomolio našem novom blaženiku.

Mislite li da će fra Ante biti proglašen blaženim – svetim?

U to ja uopće ne sumnjam. Možda mlađi svijet ne poznaje dobro fra Ante, ali mi koji smo ga poznavali, zahvalni smo Bogu što je živio i radio među nama. Bio je on fina franjevačka duša nalik na svoga Serafskog oca Franju.

Bože, pozivjeli, pa vidjeli?

I ja sam već u godinama ali se nadam da će to dočekati. Bila bi to radost za cijeli naš narod, a posebno za nas koji smo ga poznavali i koji smo se na bilo koji način s njim družili.

*Razgovor vodio:
Fra Mario Jurišić*

**DAVNO, DAVNO JE BILO,
SJEĆAM SE, DA, SJEĆAM SE ..**

Dok listam stranice DOA i čitam o milostima rasipanim od Gospodina preko našeg dobrog fra Ante, sjećam se njegova lika – skromnog, jednostavnog i poniznog. Sjećam se i nekih pojedinosti vezanih uza nj.

Nikad mi nije bilo jasno da li mu je Bog izravno ulijevao svoje znanje i ljubav za svaku dušu koja joj je bila potrebna. U susretu je bio posve jednostavan pa je i mene tako primao i poučavao.

Jednom me je upitao da li imam neku posebnu želju, što bih htjela da mi se u životu ostvari? Rekla sam da bih htjela mnogo putovati, da volim putovanja. On je na to dodao: »O, mnogo ćeš putovati, vidjet ćeš svijeta«. Želja mi se ispunila.

Danas, kad u sjećanju nižem protekle događaje te ih povezujem s fra Antonom Antićem, vidim da je Bog preko njega na

mnoge duše prosuo mnoge milosti. To se i na mene odnosi.

Nakon toliko godina, u crkvi u Međugorju, promatrala sam fra Antine sličice. Učinile su mi se kao ono cvijeće što smo ga njemu donosili, a on bi ga tada, kao dijete majci, radosno nosio Mariji. »Odnesite ga Mariji«, rekao bi. O, kako je bio dobar sin Marijin! U svom životu sve je radio i molio kao pravi sin Marijin, onako kako je to Isus činio.

Kao milosrdna duša, o. Antić se naročito brinuo o mojoj zdravlju, molio je nada mnom duge molitve, polagao mi ruke na glavu. Ja sam i ozdravila pa sam ga izabrala da se on cijelog mog života brine o mojoj zdravlju. Imala sam problema s nekim malim iskrivljenjima u kičmi, a i nogu me je boljela. Nisam smatrala potrebnim potražiti liječnički savjet. Uvijek sam se molila fra Anti te sam u Međugorju zamolila i Marijin zagovor. Bila sam uslišana.

Dok je bio živ, smatrala sam ga svetim zbog njegova kreposnog života, a isto tako dobrom psihologom i osobom punom iskustva. Mnogi su mi govorili da vidi dušu, da im čita savjest. Meni je lijepo opisao moj karakter i moje naravne sposobnosti: razum je dobar, volja lijepa, a osjećaji se mijenjaju svakog časa. Meni nije mnogo govorio o mojim grijesima, već samo o pogreškama pa nisam bila baš zadovoljna.

U susretima bio je sasvim naravan. Znao mi je više puta reći: »Ti moraš rasti, a ja se umanjivati«. Isto tako govorio mi je: »Kada dođeš k meni, moli Gospodina da ne nađeš fra Antu nego Krista«.

Da, davno, davno je bilo, sjećam se, da, sjećam se!

O, kad bismo i mi postali tako »mali« kao naš dobri fra Ante!

Prof. Božena Novosel, Zagreb

U duhovnom vodstvu nije poznavao ni stereotipnih savjeta ni sladunjavosti. Savjeti su mu bili uvijek prilagođeni potrebama, a razjašnjavao je pokorniku i ono, što njemu nije bilo jasno. Otkrivaо bi i loše strane, i to sasvim iskreno i tražio popravak i djela, a to sve velikom razboritošću i milinom tako da mu se ništa nije moglo odbiti. Od njega je čovjek odlažio utješen i ojačan s mirnom i dubokom odlukom, da će se potruditi da bude bolji...

Opazio sam koji put da on i te kako pazi na naravne razloge, na zdravstveno stanje penitenta i po koju stvar tumači i u tom smjeru. Pričao mi je, da se o nekim pitanjima duhovnog života znao savjetovati s lječnicima specijalistima, što svjedoči o njegovoj poniznosti i razboritoštiti.

Iz pisma splitskog nadbiskupa dr. Frane Frančića od 7. ožujka 1965. o duhovnom vodstvu o. Antića.

takih novih, i to – kako vrijeme danas traži
– u boljoj tehnici.

Nakon dojavljivanja novog životopisa
o. Ante Viceposlušnika se radi i ne ka-

Časna Gospodice Anko!

Dobri Bog svojom sv. ljubavlju neka Vas napuni, da uvidivši ispravnost svega samo Njega ljubite i Njemu služite!

Hvala Vam na pismu i čestitanju. Kroz ovu godinu i cijeli Vaš život želim Vam obilje nebeskoga blagoslova i Božjih darova, koji su Vam potrebiti u Vašoj službi i Vašem životu.

Vi ste u svijetu, gdje morate mnogo toga trpjeti, doživjeti te Vam je osobito potrebno veliko svjetlo, da se uvijek znate snaći, da možete razlikovati što je dobro a što zlo ili pogibeljno za Vas. Za sve to treba osobite pomoći i duševne jakosti, a to se crpa najbolje u sv. molitvi i presv. pričesti.

Suviše, još ste mlada i neiskusna, pa Vam je i s te strane osobito potrebito opreza, pomnje nad sobom, a pažnje i od drugoga. To duša dobiva u duh. čitanju, sabranosti i pobožnosti iskrenoj prema Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj. Zato je takodjer nužno čuvati se prigoda, gdje nije dobro za nas, te gorljivo i ustrajno moliti.

Ja bih Vam preporučio da uzmete »Filoteu« sv. Frane Salesa. To nek Vam bude vademecum kroz cijeli Vaš život. Ne smeta, što će Vam se to činiti suviše ili da nije za Vas već za druge bolje duše. To bi bila samo napast. Ta je knjiga upravo za Vas. Tu se baš opisuje kako voditi duh. život u svijetu, a to je Vama neophodno nužno. Vaša duša bez ovoga sve-toga života neće naći ni mira ni utjehe ni sreće. Vi možete časovito, površno imati, osjećati zadovoljstvo, ali nutarnje, intimno to posjedovati ne ćete moći.

Promislite i sada na se, pa ćete opaziti, kako Vam sve više napunja dušu neka sjeta, katkad i odbojnost prema svim prolaznim stvarima, pa ste više puta zamišljena i nevesela prema svemu. Nigdje ne možete naći ono za čim katkad u svojoj dubokoj nutrini osjećate. Koji put mislite, da će Vas zadovoljiti ovo ili ono, ali se odmah uvjerite da to nema ništa, upravo ništa za Vas.

Molite li sada više i bolje, kad Vam je tamo ljepše i zgodnije? Imate li poteškoća, osobito za Vašu savjest, čistocu i duh. život? Kako pristupate na sv. sakramente i koliko? Molite li sv. krunicu svaki dan? Ispitate li uveče savjest? Ako gdjegod dodjete u prigodu, gdje sve nije zgodno ni lijepo za Vas, da li se čuvate, pazite na se i bdijete nad sobom te se znate ukloniti, izbjegći? Čitate li samo dobre, korisne i poučne knjige?

Želim Vam da sebe uzgajate u duhu Božjemu kao prava kršćanka po primjeru Isusovu i uzoru Bl. Dj. Marije. Ako bude sv. volja Božja, da jednom postanete kršćanska majka, treba da se za to sveto stanje pripravite solidnim kršćanskim krepostima.

Isusu i Mariji Vas preporuča i svako dobro od Njih Vam prosi i s Njima Vas blagoslivlje

Makarska, 23. I. 30.

Fra Ante Antić

Pismo upućeno Anki Bebić, učiteljici iz Novih Sela

mnoge duše prošuo mnoge milosti. To se

IZ VICEPOSTULATURE

Nekoliko spomena o sv. Ante u Medjugorju.

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

Od kraja mjeseca svibnja ove godine, kada je u prošlom broju našega glasila pod gornjim naslovom izvještaj završen, u Vicepostulaturi se do kraja mjeseca lipnja nastavilo obavljati redovite poslove. Potom je slijedio jedan dio vremena posvećen praznicima.

Iz prvog perioda treba posebno zabilježiti da je do 31. svibnja završena priprema tekstova za novi broj našega glasila DOBRI OTAC ANTIĆ (br. 2/89). Nakon što je tekst lektoriran i grafički obrađen, početkom lipnja predan je u tiskaru.

U međuvremenu vicepostulator je u nedjelju 28. svibnja predvodio »Antićevo dan« u Kloštru Ivaniću, o čemu u sljedećoj rubrici, a od 1. do 3. lipnja prisustvovao je simpoziju o franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju prigodom 150. obljetnice njezina postojanja. Na ovoj gimnaziji – kako je poznato – i naš je Sluga Božji završio svoje srednje školovanje.

U četvrtak 8. svibnja u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu održan je mjesечni spomen o. Antića. Večernju sv. misu uz dvojicu koncelebranata, predvodio je vicepostulator. Štovateljima o. Antića nastavio je iznositi što se o Slugi Božjem mislio i pisalo odmah poslije njegove smrti. Kako je ovaj spomen bio u neposrednoj blizini blagdana sv. Ante Padovanskog, kojeg je o. Antić nosio ime, to je u vidu čestitke o. Antiću označeno na taj način što su dvije sestre »Naše Gospe« izvele jednu »Ave Maria«. S. Ceciliya je pjevala, a s. Imakulata ju je pratila na orguljama.

16

Dok je bio živ, smatrala sam ga svetim zbog njegova krepostnog života, a isio tako dobar psiholog, osobom punom iskustva. Mnogi su mi govorili da vidi duhu, da im čita savjet. Meni je tko je opisao moj karakter? I mjenjačnost? snasnost? Forum je dobar vještice ljepe, a poseban se

Na blagdan sv. Ante Padovanskog vicepostulator je u Somboru sudjelovao zlatomisničkom slavlju – 50. obljetnici svećenstva – mp. o. Ladislava Markovića, karmelićanina. Učinio je to iz zahvalnosti prema o. Ladislavu, koji je bio izvanredni isповједnik o. Antića u njegovim zadnjim godinama života, a nakon Antićeve smrti na različite načine pomaže njegov uspon do oltara. O. Ladislav je i trajni suradnik našega glasila. Sve je to vicepostulator istaknuo u prigodnom govoru za vrijeme zlatomisničkog objeda.

Prvi primjerici broja 2/89 našega glasila pojavili su se 19. lipnja. Za samo nekoliko dana list je već bio i razaslan.

Zadnji dani mjeseca lipnja iskorišteni su za popunjavanje administrativnih knjiga Vicepostulature, odgovarano je na različite dopise, pisane su zahvale dobročiniteljima Vicepostulature itd. To je na neki način značilo i kraj jedne radne godine.

Na praznike je najprije pošao vicepostulator, a potom – nakon njegova povratka – s. Asumpta.

— OBAVIJESTI —

1. Dopisnice i naljepnice sa slikom o. Antića

Sve dosadašnje zalihe dopisnica sa slikom oca Antića u vicepostulaturi davno su iscrpljene, pa je trebalo

tiskati nove, i to – kako vrijeme danas traži – u boljoj tehnici.

Nakon objavlјivanja novog životopisa o. Antića Vicepostulatura se dala i na taj posao. Do sada su tiskane dopisnice sa slikom o. Antića preuzetom iz portreta što ga je još 1970. godine u Rimu napravila akademска slikarica E. Maitreau. Po sudu sviju koji su ih vidjeli, dopisnice su izvrsno uspjele, a mogu poslužiti ne samo za pisanje već i kao ukras po kućama, u knjigama i drugdje.

Naručuju se u Vicepostulaturi po cijeni od 2.000.– dinara po komadu.

Nedavno su također tiskane i okrugle naljepnice sa slikom oca Antića s istog rimskog portreta. I one su tehnički izvrsno uspjele. Mogu se zgodno lijepiti u kućama, po vitrinama, u automobilima i drugdje. Kao i dopisnice, naručuju se u Vicepostulaturi po cijeni od 2.000.– dinara po komadu.

Kako dopisnice, tako – na poseban način – naljepnice Vicepostulatura od srca preporuča svim štovateljima o. Antića, a naročito župnicima i vjeroučiteljima. One im mogu npr. odlično poslužiti kao male nagrade ministrantima ili boljim učenicima na vjeronauku.

2. »TJEŠITELJ ČUDOTVORNI« javno čitan

Na stranicama našega glasila ove je godine već nekoliko puta pisano o novom životopisu oca Antića, što ga je pod naslovom TJEŠITELJ ČUDOTVORNI napisao Živko Kustić.

U br. 1/89 knjiga je najavljena i u kratkim crtama donesen njezin sadržaj i tehnički opis (str. 18). U br. 2/89 izvijestilo se o njezinu predstavljanju (str. 21) i donijelo neke dojmove o njoj od onih koji su je pročitali (str. 34–36). U prošlom broju objavili smo i reklamu knjige što ju je 18. travnja

dao Radio Vatikan u svojoj redovitoj emisiji na hrvatskom jeziku.

U ovom broju pod rubrikom »Štovatelji o. Ante Antića pišu« donosimo još nekoliko osvrta na knjigu naših čitatelja, a ovdje izvještavamo da je novi životopis ne samo privatno već i javno čitan u nekim redovničkim zajednicama, posebno za vrijeme duhovnih vježbi. Tako, npr., sa sigurnošću znamo da je pročitan od 22.–28. lipnja pod duhovnim vježbama sestara »Naše Gospe« na Bukovačkoj cesti u Zagrebu, da su ga zajednički pročitale sestre francjevke u Kreševu, a uršulinka s. M. Elekta iz Varaždina 22. svibnja ove godine piše: »Od kada smo u duhovnim vježbama kod stola pročitali cijelu knjigu, sestre često spominju neke pojedinosti iz fra Antina života. Jako im se životopis sviđa. Pisan je zanimljivo i duhovno korisno – i ne samo za redovničke osobe. S njime mogu se koristiti i svi oni koji žele intenzivnije živjeti Evandelje.«

Duhovne vježbe nam inače traju punih osam dana, i točno osmi dan u podne pročitana je zadnja stranica. Tako je i otac Ante s nama prošao ove duhovne vježbe i sve nas vrlo obogatio svojom svetom jednostavnosću i primjerom Bogu i braći darovanog redovničkog života.«

Neka ovi primjeri potaknu i druge redovničke zajednice i svećeničke skupove da učine isto tako! Bit će im od velike duhovne koristi.

3. Novi životopis o. Antića najavlјivan u različitim listovima

Vjerujemo da su naši čitatelji i sami opazili da je novi životopis o. Antića TJEŠITELJ ČUDOTVORNI najavlјivan i da je o njemu izrečen sud u nekoliko naših vjerskih časopisa i novina. Da se sva ta mesta ne zaborave, ovdje kratko prenosimo sljedeće:

GLAS KONCILA u uskrsnom broju ove godine (br. 13/89) donio je opsežnu reklamu knjige s fotografijom naslovne stranice. Posebno je naglašeno da je predgovor ovom »najnovijem životopisu napisao kardinal Franjo Kuharić, koji je osobno poznavao fra Antu i koji mu je jedno vrijeme bio isповједnik u Samoboru«. Glas Koncila potom citira samog kardinala: »Imao sam u njemu duhovnog prijatelja koji mi je davao dragocjene i dalekovidne savjete, kao da je gledao moju budućnost.«

MARIJA – vjerski list za Marijine štovatelje u br. 5/89 na str. 195 gotovo doslovno prenosi gornju najavu iz Glasa Koncila.

VERITAS – Glasnik sv. Antuna Padovanskog u br. 5/89. na str. 29 naglašava da novi životopis o. Antića »djelo našeg poznatog publiciste i teologa (Živka Kustića) odiše jasnoćom, jednostavnosću i kratkoćom privlačnoga novinarskog stila, pa se čita s lakoćom i korisnoću. U iznošenju činjenica mogu se pronaći i pokušaji vrednovanja, kao i poticajni naglasci«, zaključuje glasnik sv. Antuna.

BRAT FRANJO – list franjevačkih zajednica u br. 2/89 na str. 25, između ostalog, veli da je najnoviji životopis o. Antića napisao »naš vršni novinar, teolog i publicist«. Zatim veli da i »ovo njegovo djelo odiše kristalnom jasnoću, jednostavnosću i kratkoćom privlačnog novinarskog stila te se čita s lakoćom i korisnoću poput katehetskog priručnika«. »Brat Franjo« također ističe: »Kratkim poglavljima poput mozaika (pisac) slika izvanrednu pojavu Božjeg ugodnika sa željom da bude iscrpan«, a »u iznošenju činjenica mogu se pronaći i pokušaji vrednovanja kao i poticajni naglasci«.

ŽIVA ZAJEDNICA, svibanj 1989. na str. 30. uz fotografiju naslovne stranice

18

knjige, između ostalog ističe: »Na osamdesetak stranica, od kojih su mnoge ilustrirane slikovnim prilozima (ima ih i četverobojnih), autor na vrlo jednostavan i prijstačan novinarski način opisuje fra Antin životni put, godine studija, dugogodišnje službe odgojitelja bogoslova i traženog isповједnika. Svaka stranica otkriva čitatelju čovjeka koji se odlikovao dobrotom srca, poniznošću, jednostavnosću, ljubavlju prema Kristu i Blaženoj Djevici Mariji te vjernošću Crkvi. Lako sav uronjen u Boga, fra Ante Antić bio je uvijek bliz ljudima.«

»Živa zajednica« na kraju upozorava da se knjiga može naručiti u naddušobrižničkom uredu u Frankfurtu i u mnogim hrvatskim misijama u Njemačkoj.

SLUŽBENI VJESNIK NADBISKUPIJE ZAGREBAČKE u br. 4/89 pod naslovom »Nove knjige« donosi do sada najopširniji prikaz novoga životopisa o. Antića. Nakon što je autor ovog prikaza (dr. Stjepan Kožul) kratko naveo životni put o. Antića i razloge zbog kojih se poveo postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim, te prenio »riječ izdavača« knjige (Vicepostulature) veli: »Knjiga je napisana pregledno i zanimljivo, raspoređena u manja poglavљa te se lako i sa zanimanjem čita. Ukusno je opremljena i po formatu privlačna.«

Pošto je zatim izvukao iz knjige neke odluke o. Antića za njegov osobni duhovni život i primijenio ih na život svećenika danas, posebno u vezi s ogovaranjem i klevetanjem, pisac prikaza veli i ovo: »Zato je preporučio savjesno vršenje dnevnih dužnosti, molitveni i duhovni život, redoviti i posebni ispit savjesti, dobru i čestu sv. Ispovijed. On se je osobno svaki dan isповједao. Želio je i druge učiti da stavljaju grehe i mane svoje u Kristovu smrt, da tu umru, a oni da ožive novim, Isusovim, uskrsnim životom, kojemu ni smrt nauditi neće!«

O OCU ANTIĆU U DUBRAVICAMA KOD SKRADINA UZ SVETKOVINU GOSPE FATIMSKE

Župa DUBRAVICE pripada šibenskoj biskupiji. Prostire se po proplancima iznad povijesnog Skradina i rijeke Krke. Selo se spominje već god. 1299. u darovnici bana Pavla Bribirskog novosnovanom franjevačkom samostanu sv. Ivana Krstitelja kod Skradina (Franjevačka provincija presvetog Otkupitelja (šematizam), Split, 1979, str. 83). Uz mjesto Dubravice župa obuhvaća i sela Grahovo, Prispo i Plastovo.

Dok su nekoć župska crkva sv. Kate, mjesno groblje i u blizini župska kuća bili u sastavu sela, zadnjih pedesetak godina mjesto se velikim

dijelom povuklo i izgradilo po uzvišicama prema zapadu daleko od crkve. To je stvaralo velike teškoće u pastoralnom radu, napose za održavanje vjerske obuke.

Zbog toga odavna se pomicalo i više puta zaključivalo da se nova župska kuća s pastoralnim centrom izgradi na drugom mjestu. Plan je konačno ostvaren 1986. god. Na sasvim novoj lokaciji po sredini sela, provincija presv. Otkupitelja, kojoj je povjerena ova župa, izgradila je dosta malu, ali vrlo izglednu i praktičnu župsku kuću i uz nju prostranu kapelu koja sada praktički

Nova kapela i župna kuća u Dubravicama

Župnik fra Petar Klarić predvodio je moljenje krunice

služi za župsku crkvu. Kapela je posvećena Gospi Fatimskoj, koja se slavi 13. svibnja.

S izgradnjom nove župske kuće i kapele, vjerski život u župi naglo se popravio: veći broj župljana, posebno mlađih, dolazi na nedjeljnu misu, djeca i daci osmogodišnje škole na vjeronauk, zavedene su neke pobožnosti, mладenci se crkveno vjenčavaju, nema više sprovoda bez svećenika, itd.

U Dubravicama na posebno svečan način slavi se netom uvedena svetkovina Gospe Fatimske. Za nju se narod priprema trodnevnicom, a na sam blagdan ili u nedjelju poslije njega, kao što je bilo i ove godine, na glavnu sv. misu stižu ne samo brojni Dubrovčani, već i mnogi iz Skradina, pa i s drugih strana. Kao da je ova svetkovina već davno ustanovljena, a ne tek prije nekoliko godina!

Ove godine uz blagdan Gospe Fatimske bio je povezan i spomen o. Antiću. U dogovoru s vrlo revnim župnikom fra Petrom Klarićem, vicepostulator o. Stjepan Vučemilović predvodio je u petak i subotu, 12. i 13. svibnja – nakon moljenja Gos-

pine krunice – sv. misu i govorio o svećima općenito i o ulozi naroda Božjega da dobijemo još kojega sveca naše krvi. Zatim je obje večeri prikazivao, uz dijapositive, životni put o. Antića.

U nedjelju, 14. svibnja, uz dvojicu koncelebranata, dekana iz Skradina i mjesnog župnika, i novake s Visovca vicepostulator je predvodio procesiju s Gospinim kipom i potom svečanu sv. misu. Propovijedao je o Gospi Fatimskoj, dodajući također ponešto i o ocu Antiću, napose o njegovoj pobožnosti prema Gospici. Slavlje Gospe Fatimske zaključeno je s večernjom misom i jednim crkvenim igrokazom, što su ga izveli mlađi iz mjesta Vukšića, župe Lišane.

Uz ovogodišnji blagdan Gospe Fatimske u Dubravicama vrijedno je spomenuti i ovo:

a) Zalaganjem župnika fra Petra i odgovornih u selu dobrovoljnim doprinosima i radom mještana asfaltiran je put od sredine sela do župske kuće i kapele. Nazvan je »Cestom Gospe Fatimiske«. U subotu navečer, prije sv. mise, uz pri-

Procesija oko župske kuće i kapele na svetkovinu Gospe Fatimske

Narod je živo sudjelovao u sv. misi na otvorenome

godni govor blagoslovio ga je provincijal, mp. o. Šimun Šipić.

b) Ovogodišnji blagdan Gospe Fatimske od župnika fra Petra označen je kao otvor spomena 70. obljetnice smrti zasluznog franjevca, o. fra Dane Klarića, rođenog u ovom selu. On je u svojstvu magistra (meštra) novaka na otočiću Visovcu, koji se i sam nalazi na području župe Dubravice, ništa manje nego 35 godina odgajao mlađe franjevce među kojima je jednu godinu dana (šk. god., 1911/1912) bio i naš Sluga Božji.

Zaključujući ovaj prikaz, a na temelju onoga što se danas događa u Dubravicama, može se reći i ovo: dok mnoga naša sela zbog malog prirasta i raseljavanja stanovnika umiru, Dubravice iz dana u dan rastu – ne samo po broju rođene djece već i po tome što mladi ostaju na obiteljskim ognjištima. Stalni pak razvoj sela (upravo rade na tome da i telefone uvedu u svoje kuće) i posebno povratak crkvi i vjerskim dužnostima jamstvo su da će »živjeti ovaj narod«!

»ANTIĆEV DAN« U KLOŠTRU IVANIĆU

Na brežuljku iznad posavske ravnice, 40–ak km istočno od Zagreba a nedaleko od auto-ceste Zagreb – Beograd stoji KLOŠTAR IVANIĆ. Dva visoka zvonika, makar još uvijek bez završnih kupola koje su pale jedna u ratu, a druga od vjetra (pijavica), već izdaleka upozoravaju da su u mjestu dvije vrlo stare crkve: crkva Bl. Djevice Marije na nebo uznesene, koja se već od 13. stoljeća ovdje štuje pod nazivom »Majka Milosrda«, i crkva sv. Ivana Krstitelja.

Prva je još prije Remeta i Trsata bila najpo-sjećenije proštenište sjeverne Hrvatske. Današnji oblik dobila je god. 1759. Uza nju su 250 godina boravile sestre benediktinke. Napustile su je pred turskom najezdom.

Drugu je god. 1508. nadogradio i uz nju za franjevce provincije sv. Ladislava samostan ute-meljio zagrebački biskup Luka. Crkva je ponovno dograđena i uređena god. 1748., no u zadnjem su svjetskom ratu od nje ostale samo zidine.

Tako je bilo u prošlosti. A kako stvari danas stoje u pogledu crkvenih objekata?

Uz crkvu Marijina uznesenja, koja je i župska crkva, franjevci provincije sv. Ćirila i Metoda, sedamdesetih godina sagradili novu kuću, a svoj samostan god. 1977. prepustili klauzurnim sestrama karmeličankama. Školske sestre franjevke bosanske provincije pak u naše vrijeme nedaleko od župske crkve sagradile svoj veliki samostan u kojem drže novicijat.

Dok su se franjevci u Kloštaru Ivaniću u svojoj prošlosti najviše bavili ispomaganjem župnicima u cijeloj okolini, a od god. 1686. do 1753.

Mladi u Kloštru Ivaniću razgledavali su izložbu o. Antiću

vršili i službu vojnih kapelana, od god. 1936. njima je povjerena uprava kloštarskom župom.

Služba Božja obavlja se svake nedjelje i blagdana ne samo u Marijinoj crkvi i u prostranoj kapeli sestara karmeličanki, već i po brojnim okolnim kapelanicama.

Nedjelja 28. svibnja, uz proslavu blagdana Tijelova, ove godine bila je posvećena i našem Slugi Božjem, o. Antiću.

Mladi u Kloštru Ivaniću razgledali su izložbu o. Antića

U dogovoru s redovničkim starješinom i župnikom o. Slavkom Bulajom, vicepostulator o. Stjepan Vučemilo je u subotu na večer u vjeronaučnoj dvorani postavio izložbu o. Antića.

Sutradan, kada su zbog proslave blagdana Tijelova u župsku crkvu stizali i vjernici sa filijala, vicepostulator je govorio o ocu Antiću već na prvoj misi u 8 sati. Drugi put je govorio na glavnoj ili župskoj sv. misi u 11 sati. Ovoj je misi prethodila izvrsno organizirana i dostojanstveno izvedena tijelovska procesija, koju je predvodio sam

župnik o. Slavko, a o. Benko i vicepostulator sudjelovali su u koncelebraciji.

Vicepostulator je pod misom ukratko izložio životni put o. Antića i opisao njegove kreposti, da bi se zatim posebno osvrnuo na njegovo štovanje Euharistije.

Iako je čitav obred (prekrasna procesija i misa s vrlo lijepim pjevanjem koje predvode školske sestre franjevke) trajao više od dva sata, brojni su vjernici – među kojima su se posebno isticali mladi, pozorno saslušali izlaganje o ocu Antiću.

Na kraju mise vjernicima se obratio i župnik, fra Slavko, potičući da – kako reče – »bolje upoznaju našeg budućeg domaćeg sveca« i da mu se utječu u svojim potrebama. Preporučio je da uzmu njegove životopise i pogledaju izložbu, što su neki odmah učinili.

Treći put je vicepostulator govorio pod misom u kapeli sestara karmeličanki, a i te večeri okupio se priličan broj vjernika. Posebno je istaknuo različite oblike s kojima narod može pridonijeti usponu Božjeg ugodnika na oltar. Nije zaboravio spomenuti ni to kako su neke sestre koje danas žive i mole u ovom samostanu bile posebno duhovno vezane s ocem Antićem i kako sestre općenito – posebno svojim molitvama – mnogo pridonose za njegov uspon do oltara.

Župnik, o. Slavko, i poslije ove sv. mise poticao je svoje vjernike na štovanje o. Antića. On se također zahvalio vicepostulatoru na dolasku u Kloštar Ivanić, naglasivši da očekuje njegov ponovni dolazak.

MOLITVENO-INFORMATIVNI SUSRETI ANTIĆEVIH ŠTOVATELJA U ZAGREBU

Nakon ljetnog predaha a prema već ustaljenoj praksi mjesecni molitveno-informativni susreti štovatelja o. Antića u četvrtak poslije prvog petka u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu održat će se 7. rujna, 12. listopada i 9. studenoga ove godine.

Tih dana u 19 sati navečer služi se sv. misa za žive i pokojne štovatelje o. Antića i za njegovo proglašenje blaženim. Govorit će se o duhovnom liku Sluge Božjeg, dati različite informacije o tijeku kauze, počuti poruke samog o. Ante te kod njegova groba moliti za proglašenje blaženim.

Molimo štovatelje o. Antića da dođu na ove susrete i da na to i druge potaknu.

VICEPOSTULATURA

ŠTOVATELJI O. ANTE ANTIĆA PIŠU

Mnogopoštovani oče Stjepane!

...Srdačno i toplo Vam zahvaljujem na poslanoj knjižici »Tješitelj čudotvorni«. S radošću i ugodnošću sam je pročitala. Bog Vam dragi platio i uzvratio.

...Neka se što više širi pobožnost prema dragom o. Anti i da ga što prije ugledamo na oltaru, premda to za mene već davno jest – svetac Božji. Neka dragi Bog naplati Vama, kao vicepostulatoru, i vlč. Živku Kustiću, koji ga je zbilja divno opisao i orisao. Tako se čita da te samo vuče da čitaš dalje.

Želim Vam velik Božji blagoslov u radu vicepostulatora kao i ostalim Vašim pothvatima.

Zadar, 7.5.89.

S. Lukrecija Mičić

Dragi o. Stjepane!

Dobio sam Kustićevu knjigu: »Tješitelj čudotvorni«, koju ste mi u svojoj dobroti poslali. Od srca zahvaljujem. Pročitat ću je s veseljem. Dobro sam poznavao o. Antu i toliko puta s njim razgovarao za vrijeme njegove bolesti, a i prije. Velik i svet čovjek! Treba učiniti sve da bude proglašen svetim. Znam da to nije lagan posao, no nadam se da će Gospodin pomoći.

Roma, 18.5.89. Velimir Čapek – svećenik

Predragi u Kristu!

...Zahvaljujem na životopisu dragog oca Antića. S velikim veseljem i radošću čitam i promatram taj vrlo jednostavni i ipak veliki život svećenika – franjevca, koji nam daje svoje utjehe i poučava nas kako da se borimo za krepotan život. Iz te male, ali vrlo velike knjižice mnogo možemo naučiti i za svoj život. Napose mi je drago što sam u njemu našla uzor nesebične ljubavi i brige za ljude, posebno za bolesne, jer i ja sam u takvoj situaciji da se moram brinuti za svoga bolesnoga supruga.

24

...Da u tome budem što bolja, molim Boga da mi udijeli milost po zagovoru dobrog oca Antića. Vruće zahvaljujem Presvetom Trostvu što nam se dragi Spasitelj objavio preko ovog svećenika – redovnika.

Bjelovar, 25.5.89.

A.K.

Poštovani fra Stjepane!

...Citajući Glasilo o. Antića vidim da se mnogi zahvaljuju za knjigu »Tješitelj čudotvorni«, pa zaželjeh i ja to učiniti. Od srca hvala! Hvala i za glasilo koje uvijek redovito primam. Citajući sve što ste do sada učinili, a učinili ste mnogo toga s nesebičnim zalaganjem, molim Boga da i on pomogne Vaše napore kod nebeske Majke kako bi započeto djelo s velikim uspjehom priveli k cilju.

Nadam se da nećete posustati. Mnogi Vas molitvom pomažu, a molitva može mnogo toga učiniti.

Tramošnica, 2.7.89.

S. Josipa

Cijenjeni Oče!

Primila sam Glasilo u redu. Uvijek ga rado pročitam i mnogo iz njega naučim i doznam. Molim Presveto Trostvo i Blaženu Gospu da naš o. Ante bude što prije proglašen blaženim i svetim. Molim da njegovim zagovorom dobijemo što više duhovnih zvanja, a osobito voditelja duša i učitelja u duhovnom životu.

Dubrovnik, 29.7.89.

Katica Baljkas

Hvala za posлану mi knjigu »TJEŠITELJ ČUDOTVORNI«. Pročitala sam je u jednom dahu. I unaprijed Vam želim mnogo uspjeha u radu i molitvama da o. Antić dobije naziv koji zaslužuje – naziv sveca. Iz Sinja, gdje je o. Antić proveo jedan dio svoga života, molitvama Vas podupire i Gospodinu preporuča

Sinj, 12. 8. 1989. Vaša čitateljica Tatjana K.

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

U zahvalu za položeni specijalistički ispit, a za troškove beatifikacije dobrog oca Antića prilaže svoj doprinos

Obitelj K. – Zagreb

Zahvaljujem ocu Anti Antiću na zagovoru i uslišanim molitvama u bolesti i trpljenjima, te se i dalje preporučam

Vjekoslava Labura – Šibenik

Hvala Bogu, Bl. Djevici Mariji i zagovoru dobrog oca Antića za sve milosti i pomoći. Preporučujem i dalje svoju obitelj i molim za ozdravljenje svoje bolesne djece. Šaljem svoj novčani prilog za beatifikaciju našeg o. Ante.

Luca Dramac – Jajce

Uslišana mi je molitva i postignuta milost zagovorom oca Antića. I dalje ću se moliti i molim svaki dan da što prije bude proglašen blaženim i svetim.

Kata Galović – Županja

S radošću i velikom zahvalnošću javljam vam da mi je dragi i dobar o. Ante Antić sa svojim molitvama i moćnim zagovorom kod Boga izmolio zdravlje. Bio sam jako bolestan na oči i sada sam ozdravio.

Na čast i hvalu Presvetoga Trojstva, Svetе obitelji i Majke Božje Lurdske, molim da dragog i dobrog fra Antu Antića čim prije Crkva uzdigne na čast oltara kao svog blaženika i sveca.

Uz svoj skromni prilog za troškove beatifikacije, preporučujem i nadalje dragom i dobrom ocu Antiću svoju obitelj, dok ne prestajem zahvaljivati za mnoge već primljene milosti.

M.G. – Zagreb

Zahvaljujem ocu Anti Antiću za mnogobrojne milosti i molim mu se za daljnju pomoć i zaštitu.

Ljiljana Paljušić – Sisak

Moj dobar Antiću!
U mojim teškim danima, preporučujem se tebi.

Amalija Novak – Zagreb

Preporučam se ocu Antiću u svojim potrebama, uz zahvalu za uslišane želje i skromni prilog.

Obitelj Korljan – Gradac n/m

Hvala Bogu i dobrom ocu Antiću što mi pomažu u mojim nevoljama. Šaljem svoj skromni prilog sa željom da oca Antića što prije ugledamo na našim oltarima.

Jaka Papak – Split

* * *

Hvala Ti, dobiti oče Antiću, za sve milosti koje si izmolio od Presv. Trojstva i Majke Marije za našu obitelj, a posebno za tatu. Budi nam zagovornik u još jednoj velikoj potrebi. U znak zahvalnosti šaljemo svoj prilog za kanonizaciju o. Antića.

Zahvalna obitelj Šafran – Zagreb

* * *

Često se pitam, tko me to još drži na nogama nakon tolike moje bolesti? Dobri Bog i Majka Božja. Hvala im! – A tko me to zaštićuje? Dobri otac Antić. Hvala mu! Neka me kod Isusa i Marije zagovara do kraja moga života!

Zahvalna Marija Lučić – Osijek

* * *

I ja se svakog dana molim o. Antiću da me zagovara u mojim teškoćama. On to i čini pa mu od srca zahvaljujem. Neka se Isus i Marija preko njega još više proslave!

Zora Dorić – Osijek

* * *

Zahvaljujem časnom slugi Božjem ocu Antiću za zdravstvenu pomoć i milosti na putu ozdravljenja jednog člana naše obitelji. I nadalje ga, kao i cijelu obitelj, preporučam njegovu zagovoru.

B. D. – Zagreb

26

* * *

Hvala blaženom ocu Antiću za pomoć pri upisu na fakultet studenta J.V. Preporučam ga i nadalje u njegov zagovor!

B. – Zagreb

* * *

Sebe i svoje sinove s obiteljima preporučam zagovoru oca Antića. Ujedno molim Srce Isusovo i Nebesku kraljicu da što prije bude proglašen blaženim i svetim.

Marija K. – Split

* * *

Uz moj skromni prilog za beatifikaciju zagovoru oca Antića preporučam svoje potrebe.

Jelka Sučić – Imotski

Koliko mi Bog dozvoli pomagat će te iz neba molitvom i pratit će te i, dijete moje, želim te prvi dočekati u nebu i predati te Presvetom Trojstvu da ga slaviš na sve vjeke.

(O. Ante Antić)

MARIJA PROPETOG
ISUSA PETKOVIĆ
(1892.–1966.)

Na rimskome je Vikarijatu 28. veljače 1989. počeo proces za proglašenje blaženom službenice Božje Marije Propetog Isusa Petković, ute-meljiteljice hrvatske Družbe Kćeri Milosrda T.S.R. sv. Franje.

Rodena je 10. prosinca 1892. u Blatu na otoku Korčuli kao osmo dijete u braku Antuna i Marije. Ugledna i imućna obitelj pružila joj je temeljit kršćanski i ljudski odgoj. Završila je nižu srednju školu u rodnome mjestu i dopunila školovanje privatno kod ss. Ančela, kao što je bio običaj za bogatije djevojke.

Inteligentna i plemenita, od djetinjstva se zauzimala za dobro siromaha, osobito siročadi i zapuštenih. Na očevu imanju skupljala je najmlađe i poučavala ih u vjeri i školskim predmetima. Kao djevojka iskazala se u pastoralno–dобротврним aktivnostima i inicijativama župske zajednice. Organizirala je i vodila nekoliko katoličkih udruženja, uređivala i kitila župsku crkvu. Zdušno je pomagala u mjesnoj pučkoj kuhinji u kojoj su se dijelili obroci za oko 2000 osoba iz

DRUGI BOŽJI UGODNICI

najsiromašnijih obitelji. Prva je potaknula organiziranu skrb za sirotice u mjestu i otvorila za njih prvo sirotište. G. 1919. postala je franjevačkom trecoredicom.

Od malena je upoznala cijenu tjelesne i duševne boli. Osobito je mnogo pretrpjela od svojih najbližih da ostvari svoj mladenački ideal: posvećenje sebedarje Bogu, ljubeći ga u svakom njegovu stvorenju, naročito u siromašnoj djeci i onima bez roditelja, u bolesnima, ostarjelim i napuštenima. Po boli i neprekidnoj borbi Bog ju je u tišini spremao da bude njegov znak ljubavi i dobrote prema čovjeku. Od bogate i zgodne djevojke postala je majkom siromaha i hrabrom misionarkom. Slijedeći poticaje Duha Božjega, pobjeđivala je uporno sebe i svladavala otpore oko sebe i tako rasla u mudrosti srca, ostvarujući volju Božju po nadahnuću svog duhovnika, dubrovačkog biskupa dr. Josipa Marčelića. Žrtvuje velikodušno svoju čežnju za klauzurnim Redom i ostaje u mjestu, u službi Crkve, otvorena srca za potrebe braće u nevolji. Duboko je vjerovala da Bog upravlja događajima i ljudima po svom naumu i da je poziv čovjeka da taj naum prepozna i s ljubavlju ispuni. Osniva domaću, franjevačku, redovničku obitelj 4. listopada 1920. s temeljnom karizmom: ljubiti Boga i služiti mu u čovjeku po djelima milosrda, u jedinstvu s Isusovom Crkvom.

Od svoje tek 16–godišnje Družbe odvojila je kroz pet godina (1936.–1940.) 30 mladih misionarki za misijski apostolat u latinskoameričkoj Crkvi. Neprestano je poticala u sestrama misijski žar i od 1940.–1952.g. i sama nesebično služila mlađim kršćanskim zajednicama u Argentini, Paragvaju i Čileu. Narušena zdravlja vraća se u Europu 1952.g. i u Rimu organizira vrhovnu upravu Družbe. Upravlja Družbom do 1961.g. i

potom se povlači, djelomično paralizirana otprije i nastavlja služiti Crkvi i Družbi molitvom i patnjom. Umire svetački 9. srpnja 1966.g. u srednjoj kući, okružena ljubavlju i zahvalnošću susestaru i poštovanjem dobročinitelja, prijatelja i susjeda. Njezin grob u kapelici središnje kuće Družbe posjećuju hodočasnici iz domovine i iz svijeta, moleći da Crkva što prije prizna njezinu svetost i da po majčinu zagovoru postignu od Gospodina tražene milosti. U spomen-sobi u kojoj je živjela i radila Utemeljiteljica čuvaju se izloženi s plijetetom predmeti kojima se služila. Posebnu pozornost i udjeljenje privlače staklene ampolice u kojima se čuva njezina krv, koju joj je taličnik, zbog povišenog krvnog tlaka, izvadio 1960.g. Krv se, eto, ni poslije 29 godina nije zgrušala, iako je pohranjena bez ikakva kemikalijskog dodatka!

O desetoj obljetnici smrti, izsašao je iz pera franjevca O.A. Matanića prvi životopis Majke pod naslovom »U znaku ljubavi«, poslije preveden i na španjolski jezik. O dvadesetoj obljetnici smrti upriličen je u Rimu 1986.g. prvi simpozij o njezinu životu i apostolskom djelu, kao bliža priprava za početak kauze. Rimski Vikařijat izdao je službeni proglaš (Editto) 1987.g. s pozivom svjedocima da pruže svjedočanstva o glasu svetosti i junačkim krepostima Marije Petković. Ove godine započelo je ispitivanje svjedoka u rimskoj i dubrovačkoj biskupiji.

Naša junakinja bila je tipična žena dalmatin-skog krša i škrte zemlje: izdržljiva, štedljiva i dostojarstvena. Dobar odgoj i primjer roditelja oblikovali su u njoj vrednote ženskoga poziva: ljubav i smisao za žrtvu, jakost duha i snalažljivost. Znala je trpjeti i ljubiti i u svim životnim izazovima sačuvati mir, predana volji Božjoj: »Kako Bog hoće!«. Svu svoju ljubav i djetinju privrežnost Vječnom Ocu sažela je u geslo »Sve za Isusa na slavu nebeskoga Oca!«. Žarko je poticala svoje sestre i znance i pisala osobno papi, kardinalima i biskupima da se zauzmu da bi se pobožnost Vječnom Ocu obnovila i proširila u Crkvi. U čast nebeskom Ocu sastavila je knjižicu »Zazivi i hvale« i objavila 1964.g. na hrvatskome, latinskom, talijanskome i španjolskome jeziku. Za njihovo recitiranje, s posebnim uvjetima, Crkva je udjelila potpuni oprost.

U duhovnome profilu Majke zrači temeljno obilježje – ljubav, prema Bogu, čovjeku, Crkvi i Domovini. »Glavno je pravilo moga života ljubav«, a »Tko ljubi, ne počiva«, govorila je. Ljubav

ju je učinila gorljivim apostolom djece i mlađih, koje je posebno nosila u svom materinskom srcu. Iako je bila duša duboke meditacije, sva se predala katehizaciji i formaciji mlađih da »postanu korisni članovi i nada društva i Crkve«. Njezin dinamičan i pronicljiv duh tražio je nove prostore ljubavi na djelu i našao ih daleko od rodnog kamenjara uz podnožja ponosnih Kordiljera. Hrabro je kročila na najzapuštenija mjesta, gdje je malo tko imao volje ići i približila Evandelje običnom čovjeku. »Svi su ljudi naša braća po Kristu i sve moramo jednako ljubiti«, pisala je tražeći pomoći za sirotinju. Dostojanstveno, ali bez kompromisa, štitila je prava siromaha; poštovala je vlast, ali se samo Boga bojala. U raznovrsnoj misijskoj aktivnosti sve je znala izvrsno iskoristiti: lijekove, knjige, osobe, vrijeme, situacije... Umjela je savršeno uskladiti zahtjeve apostolata s potrebom neprekidne molitve. Davala je prednost molitvi slave i zahvale Gospodinu za njevo očinstvo nad čovjekom. Osobito je razvila pobožnost Propetom Isusu, ljubeći ga u siročadi, bolesnima, ostarjelima, zatvorenicima.

Duboku povezanost i apsolutnu podložnost crkvenom učiteljstvu i autoritetu utvrdila je još u mladosti i ugradila u temelje identiteta Družbe. Molila je, ljubila i branila Crkvu i poštivala hijerarhiju i onda kad je od nje trpjela. U svojoj duhovnoj Oporuci želi umrijeti kao pokorna kći Katoličke Crkve i zaklinje svoje sestre na vjernost sv. Ocu i Kristovoj Crkvi.

Istaknuta crta ove hrvatske utemeljiteljice je živo rodoljublje, kojem je ishodište u bogoljublju. Četvrt stoljeća u službi ljubavi izvan zavičaja nije u njoj oslabilo svijest o vlastitim korijenima. Družba, koju je Bog po njoj darovao svojoj Crkvi bila joj je **mila**, osnovana u **miloj** domovini, za naš **mili** narod, da mu odgaja **milu** djecu u slatkom materinskom jeziku, (Pismo 1947.). Hrvatske misionarke poziva da tako žive da im ljudi blagoslovju majku i domovinu koja ih je dala, (Pismo 10.10.1952).

Službenica Božja, Marija Propetog Isusa, žena temperamentne čudi i postojana karaktera, zaljubljena u Vječnog Oca, ispunila je vjerno svoj poziv duhovne majke i misionarke. Ostavila nam je svjedočanstvo bezrezervnog pouzdanja u Boga i predanja njegovoj volji, djełotvorne ljubavi prema Isusu, našoj »Propetoj Ljubavi« i vjernosti sv. Majci Crkvi i rođnoj grudi.

S. M. Ksenija Režić

ANKA BEBIĆ – učiteljica i franjevačka trećoredica

Povodom 50. obljetnice smrti

Poznato je da je o. Ante Antić uz magistrsku službu već od prvih svećeničkih dana u Makarskoj i u široj okolini duhovno vodio mnoge duše. Na poseban način bri nuo se za jednu grupu učiteljica. Za njih je redovito organizirao godišnje duhovne vježbe, primao ih na ispovijed i duhovne razgovore, pisao duhovna pisma i slao različite sastave, što će im koristiti u nastavi s djecom. Te su učiteljice često polagale privatni zavjet čistoće, a bile su i članice franjevačkog svjetovnog reda. Skupa s o. Antonom u mjestima u kojima su djelovale, samoprijegorno su pomagale siromašne obitelji i djecu.

Pod rukom o. Antića redovito su i same jako napredovale u duhovnom životu. Neke su čak postigle visoki stupanj savršenstva.

Jedna od takvih bila je i pok. ANKA BEBIĆ.

Kako se ove godine navršava pedeset godina od njezine prerane smrti, oprav-

dano je da preko našega glasila oživimo lik te plemenite i uzorne djevojke i savjesne učiteljice - duhovne kćerke o. Antića.

U tome će nam najviše pomoći članak koji je o njoj napisan i tiskan u Glasniku Gospe Sinjske, god. 1940. br. 1, na prvu godišnjicu njezine smrti, kao i spomen sličica pok. Anke s prelijepim tekstovima što je na dva listića izdana prigodom njezine smrti.

1. Životni put Anke Bebić

U glasniku »Gospa Sinjska« na str. 21–22 zapisano je: U noći između blagdana dvaju rajske Serafa, sv. Terezije Malog Isusa i sv. Franje Asiškoga, prošle godine u Metkoviću je poletjela u zagrljav svoga nebeskog Zaručnika čista, plemenita i sveta duša uzorne djevojke i savjene učiteljice ANKE BEBIĆ.

Vijest o preranoj smrti ove obljuhljene nastavnice napunila je velikom tugom svakoga tko ju je poznavao. Te je noći prestalo kucati ono srce koje je izgaralo od ljubavi za Boga i bližnjega; te su se noći zatvorile oči koje su majčinskim pogledom bdjele nad životom tolike povjerene djece; te su noći usahle one usne koje su toplo, iskreno i pobožno izgovarale riječi brižne poduke, mudrih savjeta, vruće molitve; te su se — napokon — noći ohladnjele one ruke koje su se pobožno sklapale u jutarnjim svanućima i večernjima sutonima. Da, sestrica smrt je te tužne noći prekinula stapku jednog cvijeta koji je svojim mirisom zanosio svakoga tko bi mu se približio...

Taj divni cvijet – ANKA BEBIĆ – ugledala je ljetotu Božjeg svjetla 23. IX. 1899. godine u Novim Selima kod Metkovića. Ona je već u prvim godinama svoga života pokazivala znakove kasnije velike ozbiljnosti i duboke pobožnosti. U roditelj-

skoj kući, a kasnije kao učenica građanske i učiteljske škole kod č. ss. »Kćeri Božje Ljubavi« u Sarajevu, primila je pravi kršćanski odgoj koji će ona poslije tako vještost ulijevati u srce svojih učenika i učenica.

Kao mlada učiteljica postavljena je 1920. godine u rodno mjesto – Nova Sela. Tu ostaje tri godine, a onda služi po raznim dalmatinskim mjestima: Drveniku, Krvavici, Makarskoj, Vrgorcu i napokon u Metkoviću gdje i zamjenjuje ovaj život boljim u svojoj četrdesetoj godini.

Plemenita pokojnica bila je u svakom mjestu svoga službovanja obljebljena od svakoga. Svak ju je volio i poštivao, jer je bila vrlo ljubezna i susretljiva. Žrtvovala se je svim silama za duhovno i tjelesno dobro siromašnoga svijeta. Sve je svoje sposobnosti ulagala u to da što bolje odgoji povjerenu mladež. Odgajala ju je brižno, savjетno, s puno ljubavi. U njezinom se je odgajanju uvijek zrcalio pravi i iskreni kato-

lički duh. To se vidjel osobito po tome što su njezini učenici učinili na hiljade žrtvica za sv. Crkvu, za misije i što je više njezinih učenica prigrilo redovnički stalež.

Uz ovo duhovno izgrađivanje povjerenje djece nije zaostalo ni materijalno zauzimanje. Priskakala je u pomoć gdje god je mogla i kad god je mogla. Da što bolje u tom uspije radila je u »Pomlatku Crvenoga Križa«. Odašiljala je nebrojene molbe bogatijim školama u državi i molila ih za pomoć. Strane škole su se kao i »Crveni Križ« odazivale i obilato pomagale školu za koju se ona zauzimala.

Evo samo nešto od onoga velikoga dobra, što ga je ANKA učinila na tom polju u selu Krvavici kod Makarske. Za 5 godina njezina rada u Krvavici stiglo je u to seoce za djecu 11.194 dinara, a raznih živežnih namirnica preko 18 kvintala. Osim toga razdijelila je na stotine ženskih, dječjih haljinu, dječačkih odijela, cipela, kaputa...«
(Nastavit će se)

S.V.

NAŠI POKOJNICI

P. ANTONIO CAIROLI

U prošlom broju pod naslovom »Naši pokojnici« stoji i ime oca Antonia Cairolija, bivšeg generalnog postulatora u franjevačkom redu.

Ako itko zaslužuje da poslije smrti u kratkom opisu bude posebno spomenut u našem glasilu i preporučen u molitve Antićevih štovatelja, to zaslužuje upravo o. Cairoli. On je, naime, mnogo doprinio da se uopće pokrenulo pitanje proglašenja blaženim i svetim o. Antića, a kao generalni postulator Reda dva je puta dolazio u Zagreb da na licu mjesta upozna njegov duhovni lik. A nakon što se na temelju ozbiljnog studija uvjerio da o. Antić zasluguje da bude postavljen na naše oltare, on je upravo onaj koji je god. 1983. napisao iscrplju molbu našem uzoritom kardinalu Franji Kuhariću da se proces otvori.

Evo stoga najkraćih podataka o životu i radu o. Antonia Cairolija. Rodio se 22. studenoga 1915. u gradiću Bettone kod Peruđe u franjevačkoj Umbriji. U red sv. Franje stupio je god. 1930. Svečane

P. Antonio Cairoli s papom Ivanom Pavlom II.

zavjete položio je u bazilici sv. Marije Andeoske 8. prosinca 1936., a 4. prosinca 1938. postao je svećenikom. Odmah poslije ređenja poslan je u Rim na studij kanonskoga prava, gdje je doktorirao godine 1942. Potom je studirao i građansko pravo i postigao magisterij u Rimskom pravu.

Jedno vrijeme predavao je pravo i moralnu teologiju na učilištu svoje provincije kod sv. Marije Andeoske, a potom je god. 1947. pozvan u Rim. Tu je na generalnom učilištu svoga reda predavao pravo od 1947. do 1966. godine. U isto vrijeme bio je advokat u Rimskoj roti, a od god. 1952. do 1957. zamjenik generalnog postulatora Reda, da bi zatim sve do god. 1985. bio generalni postulator za sve kauze u franjevačkom redu. Te godine prestao je biti generalni postulator, ali se i dalje bavio tim pitanjima. Njemu je, naime, kao velikom stručnjaku u takvim postupcima »ad personam« povjereno 40-ak kauza, među kojima i ona pape Ivana XXIII.

»Sestrica« smrt uzela ga je, tako reći, s radnog mjesta. Naglo je preminuo 9. ožujka ove godine u kolegiju Sv. zemlje u

via Boccea u Rimu, gdje je boravio i radio poslije 1985. godine.

Iz Rima je prevezen u Sv. Mariju Andeosku i tamo pokopan među drugom subraćom svoje provincije.

P. Cairoli u prvom redu slovio je u Rimu kao velik stručnjak u kauzama za proglašenje blaženih i svetih. K tome, kako tvrde njegovi učenici, bio je izvanredan profesor. Odlikovao se ne samo bistrom umu već i otvorenim ljudskim pristupima. U izvršavanju profesorskih dužnosti bio je vrlo točan i strog, ali isto tako i uvijek raspoložen pomoći. Takav je bio i kao generalni postulator. Uvijek je znao što hoće i sve je na vrijeme obavljao. Nije stoga čudno da je pod njegovim vodstvom dovedeno do sretnog završetka 8 procesa za proglašenje svetih i 20-ak za proglašenje blaženih.

Kao osoba bio je uvijek vrlo otmjen i gospodski ugladen, a u isto vrijeme i prijateljski raspoložen kako prema »velikima« tako i prema »malima«. Uz vrlo široku kulturu imao je izvanrednu memoriju. Bio je spreman pomoći svima koji su tražili njegovo kompetentno mišljenje i savjet. Rado

je pomagao i u pastoralnom radu: kao isповједник, propovјednik i voditelj duhovnih vježbi, posebno po raznim redovničkim ženskim zajednicama.

Svoje pak osobne svećeničke i redovničke obveze uvijek je obavljao točno i na vrijeme. U jednu riječ bio je potpuna svećenička i redovnička osoba. Zbog svega toga bio je visoko cijenjen kako u najvišim crkvenim i civilnim krugovima tako i među drugima s kojima je imao bilo kakve odnose i susrete.

Vratimo se opet o. Antiću. P. Antonio Cairoli je ne samo najzaslužniji da je

postupak za proglašenje o. Antića blaženim službeno otvoren već je više puta znao reći da mu se svaki dan moli i da njemu preporuča cijeli svoj plemeniti i naporni rad za proglašenje novih Božjih ugodnika blaženicima i svećima.

Čvrsto se nadamo da je naš Sluga Božji svoga imenjaka Antonia Cairolija dočekao raširenih ruku na vratima raja i da sada u društvu blaženih i svetih Boga zajedno uživaju u blaženom gledanju!

O. Stjepan Vučemilo

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka lipnja do kraja kolovoza 1989.:

DRAGICA IKAROŠ – Kloštar Ivanić (20.000); MARIJA GAGEC – Kloštar Ivanić (20.000); DRAGA ZUBATOVIĆ – Kloštar Ivanić (10.000); DRAGUTIN LUKEC – Kloštar Ivanić (10.000); KATA BUDOJEVIĆ – Kloštar Ivanić (5.000); JOSIP ŠKRIVANEK – Kloštar Ivanić (10.000); A.Z. – Slavonski Brod (363.600); ŽUPNI URED – Kloštar Ivanić (180.000); OBITELJ SAMBUNJAK – Zagreb (6.000); MARIJA ČURKO – Zagreb (3.000); MARIJA PALINIĆ – Sarajevo (180.000); ŠTEFANA RUKAVINA – Zagreb (15.000); MARIJA ŠAGI – Zagreb (15.000); OBITELJ DEMŠIĆ – Zagreb (25.000); MAGDALENA CREVAR (15.000); RUŽICA ĐUREKOVIĆ – Zagreb (10.000); ANA PATZ – Zagreb (15.000); JOSIPA ŽIVIĆNJAK – Zagreb (260.000); MARIJA VARJAČIĆ – Zagreb (15.000); JANJA KOLARIĆ – Zagreb (5.000); JURE TOJČIĆ – Zagreb (20.000); MARIJA ZADRĀVIĆ – Zagreb (35.000); ANICA ŽUPANC – Zagreb (20.000); MARIJA MIJIĆ – Slavonski Brod (20.000); N.N. – Slavonski Brod (80.000); KATICA MESIĆ – Zagreb (20.000); OBITELJ KRAGIĆ – Split (50.000); MILKA SRZIĆ – Makarska (100.000); VJEKOSLAVA VRCAN – Makarska (150.000); BLANKA MOKROVIĆ – Zagreb (30.000); N.N. – Zagreb (30.000); Obitelj N.N. – Zagreb (300.000); Obitelj I. KRNČEVIĆ – Šibenik (20.000); MARY FILIPETI – Makarska (90.000); L.K. – Ston (50.000); Obitelj Borović – Zagreb (40.000); VIKTORIJA ALAĆ – Dubrovnik (25.000); AMALIJA NOVAK – Zagreb (40.000); VINKO PULIŠIĆ – Kotari (20.000);ADELA STARČ – Maribor (80.000); KATICA OSREDEČKI – Zagreb (100.000); ELIZABETA PRSTENEC – Čakovec (10.000); AMALIJA GREGOV – Zagreb (60.000); LUCA DRAMAC – München (50 DM); VERICA HAVOVIĆ – Belec (20.000); TATJANA KOVAC – Sinj (20.000); ANKA ŠTAMBUK – Sumartin (20.000); ANTE BEVANDA – Blatnica (50.000); KATICA MIHALJEVIĆ – Splitska (50.000); ŽUPNI URED – Brist (500.000); ANA DRAGOJEVIĆ – Dubrovnik (30.000); JASNA GJENERO – Dubronik (30.000); ANA BOGDANOVIC – Komiža (48.000); MARIJA SRŠEN – Kardeljevo (30.000); JELENA ŠURJAN – Slavonski Brod (10.000); SLAVKA KLEIN – Split (20.000); OBITELJ S.K. – Beograd (300.000); ANA KOPRELCEC – Bjelovar (70.000); ANA HANZLOVSKY – Zagreb (20.000); OBITELJ KORLIJAN – Gradac n/m (200.000); KATICA BALJKAS – Dubrovnik (20.000); VERA MARUŠIĆ – Imotski (100.000); LUCA KRIŠTOVIĆ – Dubrovnik (50.000); ANKA JOKOVIĆ – Split (50.000); MARHITE CVITANOVIC – Sumartin (10.000); IVONA ŠERKA – Sumartin (5.000); ŠIMICA STANIĆIĆ – Sumartin (5.000); IVANKA ŠERKA – Sumartin (5.000); BOSA CVITANOVIC – Sumartin (20.000); STIPE ŠERKA – Sumartin (5.000); ANTICA ŠERKA – Sumartin (5.000); JAKA PAPAK – Split (60.000); FRANJAVAČKI SAMOSTAN – Kreševio (400.000); DIVNA BOLANČA (50 doll.); MARIJA BARANOVIC – Split (50.000); ZDENKA KARALIĆ – Zagreb (50.000); IVAN JURČEVIĆ – Odelzhausen (10 DM); VINKO VUJICA – Bugojno (50.000); MIRA PAVLIŠIĆ – Zagreb (20.000); STANKA VIDUŠIN – Novalja (30.000); EDO KRUŽIĆ – Žabno (10.000); ANDELKA ZAER – Zagreb (10.000); OBITELJ ŠAFRAN – Zagreb (24.000); MARA RIBIĆIĆ – Dubrovnik (5.000); KATICA JUKIĆ – Split (50.000); JOSIP SRDANOVIC – Zagreb (40.000); BEA DERENČIN – Zagreb (65.000); ROZA GROŠINIĆ – Orešje Gornje (20.000); MARIJA KRŽELJ – Split (300.000); BERNARD DUKIĆ – Frankfurt (100 DM); MILICA DOROTIĆ – Sumartin (100.000); MARKO KUROLT – Krapina (300.000); TEREZIJA NEMEŠ – Martjanci (100.000); JELKA SUČIĆ – Imotski (200.000).

Svim gore spomenutim darovateljima, te onima koji su poslali preplatu za naš list, vicepostulatura od srca zahvaljuje!

UPIS NA INSTITUT ZA KRŠĆANSKU DUHOVNU

Budući da naše Glasilo, osim onoga što je u izravnoj vezi sa slugom Božjim o. Antićem, pokušava svaki put donijeti nešto i iz područja kršćanske duhovnosti i kršćanskog života općenito (to najviše čini u rubrici »Svetost i sveci«), smatramo prikladnim obavijestiti naše čitatelje o sljedećemu:

Uz crkvu Gospe Remetske u Zagrebu postoji Institut za kršćansku duhovnost Kat. bogoslovnog fakulteta. Institut radi u dvije sekcije: OPĆEOBRAZOVNU i PERMANENTNU.

OPĆEOBRAZOVNA SEKCIJA ima za cilj formirati sudjelovatelje (teorijski i praktično) za teološko-duhovno utemeljeno življenje duhovnog života te osposobljavanje za duhovno animiranje života vjere u kršćanskim (župskim i redovničkim, ...) zajednicama.

Pristup u ovu sekciju imaju oni koji su završili srednju školu.

Po završetku studija sudjelovatelji dobivaju »DIPLOMU OPĆEOBRAZOVNE SEKCIJE IKD«.

Studij traje: – dvije godine (ili 4 semestra), i to:

2 x po 6 dana x 7 sati u svakom semestru

Evo i kalendara za ak. god. 1989/90.

I. SEMESTAR: _____

1. Tjedan: od 9 – 14. listopada 1989.

2. Tjedan: od 20 – 25. studenoga 1989.

Ispiti iz ova dva tjedna: od 1 – 28. veljače 1990.

II. SEMESTAR: _____

3. Tjedan: od 5 – 10. veljače 1990.

4. Tjedan: od 9 – 14. travnja 1990.

Ispiti iz ova dva tjedna: od 1 – 30. lipnja 1990.

SEKCIJA PERMANENTNE FORMACIJE ima za cilj trajnu izobrazbu svih poziva u Crkvi u vidu što cijelovitijeg života vjere i što suvremenije upućenosti u aktualne probleme duhovnosti.

Pomoću »selektivnih programa« ova sekcija može poslužiti boljem poznavanju i življenju raznih specifičnih duhovnosti unutar Crkve (svećeničke, laičko-vjerničke te duhovnosti raznih redovničkih obitelji, ...)

Studij se održava jedanput godišnje tijekom jednog tjedna (ili više dana) intenzivnog rada.

U ak. god. 1989/90. održat će se od 14. – 16. veljače 1990. Tema će biti:
»ULOGA SVETACA U DUHOVNOM ŽIVOTU KRŠĆANINA I CRKVE«

* * *

**Informacije za upis na Institut mogu se dobiti na adresi: 41000 ZAGREB,
Česmičkoga 1, tel. 223-417.**

MAKARSKA – Franjevački samostan s novom crkvom i starim zvonikom. Ovdje je fra Ante Antić četiri šk. god.
(1914/15. do 1917/18.) studirao bogoslovije.

Iz pisma o. Antića ANKI BEBIĆ,
učiteljici i franjevačkoj trećoredici

Cuviće Boži put. Miru, gospodaru i fabrijoru
nogomet na gornji fozpdušnici. Da će
i dnu si fuđut u nebesku svadbu.
Molite i gospa misliće. Nevolj produži, nekrav,
nemognor. Sve, sve lude misliće. Hvala Bogu.

Nevolj Boži Iesu: Moji slugslovi!

Makarska, 12/III. 19.

Fra Ante.